Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

Faşist cunta finans-kapitali kurtaramayacaktır!

İŞÇİNİN SESİ

Karkerên hemû welatan yekbin!

Yıl: 7, Sayı: 145-146
6 Ocak 1981

LİBERALLER FAŞİST CUNTAYA AKIL HOCALIĞI YAPIYORLAR

Memet Kurtalan

Geçtiğimiz haftalarda, burjuva basınında, Bezmenler olayı üzerine fırtınalar koparıldı. Liberal basın, Santral Holding baskınını, gizliden gizliye "sağa karşı" bir içerik kazandırarak yansıttı. Bezmenler ve "babalar" operasyonlarıyla kaldırılan toz-duman arasında Uğur Mumcu gibi "çağdaş sağcılar", cuntanın önlemlerini alkışladılar. Hele, bir de, *Tercüman* ve TÜSİAD'ın birdenbire bu önlemlere bayrak açtığı görülünce, cuntanın "sınıflarüstü"lüğü üzerine her koldan oluşturulmaya çalışılan görüşü daha da yaldızlamada liberallere iş düştü.

Oysa Bezmenler olayı, finans kapital gurupları arasındaki çıkar çatışmalarının, karşılıklı gebelik ilişkisine dayanan üst düzeydeki "uygar" çözüm kanallarını patlatacak boyutlarda olduğunu gösteriyor. Santral Holding mizanseninin baş oyuncusu muhbir Aydoğan San'ın "olay beklediğimden daha büyük gürültü kopardı" yollu açıklaması, çıkar çatışmalarının genel olarak sanıldığından daha ciddi bir birikime dayandığını göstermesi bakımından ilginçtir. Yeni dengeler oluşuncaya dek bir süre daha çalkantılı kapışmaların yaşanacağı anlaşılıyor.

Türkiye ölçüleri içinde askersel endüstri kompleksinin, OYAK ve benzeri kuruluşların doğrudan yöneticisi konumundaki *üniformalı finans kapital*, bu yeni dengelerin mutlak güç merkezi olma yolunda ilerliyor. Boğuşma bu mutlak gücün kabul ettirilmesi sürecini yansıtıyor. Finans kapital, kendi içinde sert kapışmalarla bir noktaya varmayı amaçlıyor, "Türkiye'yi emperyalistleştirmeye, devlet tekelci kapitalizminin işleyişini buna uygun biçime ulaştırmaya çalışıyor" *(12 Eylül Faşist Darbesi ve TKP Eşgüdüm Komitesi Kararları*, s.17).

Aynı amaca yönelik olarak, işçi sınıfının, emekçi halkın yaşam koşullarını doğrudan etkileyen vergi, kıdem tazminatları vb., alanında en acımasız burjuva tuzakları kuruluyor. Yeni vergi yasası, işçiden, dar gelirliden alınan vergiyi komik oranlarda da olsa *düşürüyor görünüyor*. Yüksek orandaki enflasyonun bu kazanımı(!) geçersiz kılacağı bir yana, cuntanın getirdiği yeni vergi yasasının kıdem tazminatlarını işçinin kendisine ödetmek gibi cince bir *yeniliği* de var: Toplu sözleşmelerin önemli bir bölümü bağlandığı için yeni toplu sözleşme dönemine dek işçiler eski oranlarda vergi ödeyecek, devlet ise yeni oranlara göre vergi alacak. Aradaki fark kıdem tazminatları fonuna yatırılacak. Bu işe liberal yazarlar çok üzüldüler ve şöyle bir öneride bulundular: "Toplu sözleşme imzalamış işçilerin vergi kazançlarından yararlanmalarının ertelenmesi ya da kıdem tazminatlarının hiçbir geçiş dönemi tanınmadan yeni esaslara bağlanması, galiba hatalıdır... Bu tutum, bazı kesimlerde, devletin geleneksel sınıflar ve kesimler üstü konumunu terketmeye başladığı izlenimini yaratabileceği için, tehlikelidir de... Milli Güvenlik Konseyi, en azından hemen bir karar alabilir. Meselâ, vergi kazançları ertelenen işçilere buna karşı Hazine tahvili verilebilir. Böyle bir tutum, yüzbinlerce kırgın işçinin yüzünü güldürecektir" (*Milliyet*, Başyazı, 28 Aralık 1980). Burjuvazi kendi içindeki tartışmalarda, "sınıflarüstü" dedi mi, finans-kapital egemenliğini, "kırgın işçi" dedi mi, devrimci işçi sınıfından korkusunu dile getiriyor.

Burjuvazinin kendi içinde, basında ve geniş çevrelerde derin tartışmaların alıp yürümesi, 12 Eylül sonrası toplumsal yaşamın göze batan bir yanıdır. Tartışma, kapitalizmi nasıl daha iyi koruruz, sömürüyü nasıl ustaca gizleyip sorunları aşarız temelinde gerçekten *düzeyli* yürüyor. Anlaşılıyor ki, 12 Eylül öncesi devrim deneyimi burjuvaziyi de "ilerletmiştir". Burjuvazi, daha dinç ve güçlü bir devrimci dalganın korkusuyla, sorunlarını ortalığa döktü, "hızla" tartışıyor. Menşeviklerin devrimci durumla bağını "göremediği" ve yalnızca terörizmle özdeşleştirdiği anarşiyi, örneğin Rauf Tamer, şöyle algılıyor:

"12 Eylül'ün, sadece terör yüzünden yapıldığı, belki bir zahirî görüntüdür... Fakat görülüyor ki, şimdi devlet, yeni baştan kurulmaktadır... Devletin çürümüş tarafları bir bir ele alınmakta ve onarılmaktadır... Elbet, bir bakıma, bu da *"Anarşiyle mücadele"* sayılmalıdır... Çünkü anarşi, silahtan ibaret bir nesne değildir..." (*Tercüman*, 16 Aralık 1980).

Devletin, kapitalizmin onarılması için açılan bu kampanyaya, liberaller de "muhalefet" görünümünde katılıyorlar. "Böyle yaparsanız hoşnutsuzluk doğar" yollu öğütler veriyorlar, akıl hocalığı yapıyorlar. Liberal tamirciler, faşist diktatörlüğün "başarıya" ulaşması için dolaylı işlev görüyorlar.

Liberal belkemiksizlerin faşist cuntayı eleştiriyor, muhalefet yapıyor görünümünün artık aldatıcılığı bile kalmamıştır. Demokrasi diyorsan, iki yüzlü değilsen neden gencecik devrimci Erdal Eren'in katledilişi karşısında susuyorsun? Lenin'in benzer koşullarda, Stolipin gericiliğinin Üçüncü Duması'ndaki tartışmalar için söyledikleri bunu açıklıyor: "... bu çatışmalar geçici ve yüzeyseldir. Demokrasinin çıkarlarına karşı uzlaşmanın koşulları üzerine pazarlık yapmada, siyaset bezirgânlarının dışa karşı daha uygar gözükmek için kullandıkları yöntemlerdir. Bundan ötürü, Sosyal Demokrasi (komünizm — İ.S.), bu yüzeysel çatışmalardan yararlanmaktan kaçınmaksızın, demokratik ve devrimci amaçlar için yalnızca hükümete, Kara Yüzler'e ve Oktobristlere değil, aynı zamanda, Kadetlere karşı da inatçı bir savaşım yürütmelidir" (*Lenin*, Toplu Yapıtlar, c.13, s.129).

1981 yılı, dünya işçi sınıfına ve halklarına, işçi sınıfımıza ve halkımıza, tüm komünistlere ve devrimcilere kutlu olsun, dünya devrimi savaşımında yeni başarılarla dolsun!

KAVGA VE YORUM

İŞÇİNİN SESİ

Masrafı: 50p.
Yıllık abone: 15 pound
Türkiye'den: 4 kitap gönderilerek abone olunabilir.
Yazışma adresi: 29 Parkfield Street, London, N.1, England
Teleks: Londra 28107
Baskı Anvil Printers Ltd. (T.U.)

Gönderilen yazıları yayınlama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

İÇİNDEKİLER

TKP LENİNCİ KANADI BOLŞEVİK GELENEĞİ SÜRDÜRÜYOR

1980
Türkiye Komünist Partisi Leninciler Konferansı
TUTANAKLAR

Türkiye komünist hareketinin 60 yıllık tarihinde bir başka örneği olmayan böyle bir kitabı yayınlamakla onur duyuyoruz.

İŞÇİNİN SESİ YAYINLARI 20

Türkiye Komünist Partisi'ne kollektif yönetimi, ideolojik-bilimsel temele dayalı disiplini ilk kez* 1980 Leninciler Konferansı *getirdi. TKP'nin ilkesiz bir kliğin değil, işçi sınıfının malı olduğunu gösterdi. Konferans tutanakları, bu kazanımları partimizin künyesine ve işçi sınıfının bilincine çıkmazcasına kazıyacaktır!

OKURLARIMIZ YAZIYOR

Halk silahları teslim etmedi

Değerli Yoldaşlar,
Sizlere uzun zamandır yazamadım.

Bulunduğum yörede belli başlı 2 fabrika var. Biri Seka kağıt fabrikası, öteki Termik Santral. Birincisi 10 yıllık, öteki montaj halinde. Bu fabrikalarda çoğunlukla yöre halkı çalışıyor. Halkın çoğunluğunun geçimi tarım. Yöre halkından fabrikada çalışanların çoğu da tarımla uğraşıyor. Az topraklı veya topraksız köylü.

Seka kağıt fabrikasının bulunduğu bölgede 12 Eylül faşist darbesinden önce bazı olaylar ve çatışmalar oluyormuş. Bu çatışmalar faşistlerle, Dev-Yol ve Halkın Kurtuluşu arasında geçiyormuş. Bu fabrika'ya *İşçinin Sesi* yayınları darbeden sonra girdi.

İkinci fabrika (Termik Santral) da aynı. Bu fabrika montaj halinde. İki-büyük şirket yapıyor: Enka ve Tokar. Montaja dışardan gelenlerden Halkın Kurtuluşu, Dev-Yol, Kurtuluş'u savunanlar var. 12 Eylül faşist darbesinden önce faşistlere karşı eylemleri birlikte yapıyorlarmış. Bu şirketlerden birinde YSE-İş sendikası var. 12 Eylül faşist darbesinden sonra temsilci tutuklandı.

Bulunduğum yörede propaganda yapmak oldukça güç. Yerleşim merkezlerinin küçüklüğü hemen deşifre ediyor. Yalnız faşist darbeden memnun olan kimse de yok. 12 Eylül faşist darbesinden sonra silahların toplanmasına karşı yapılan propaganda halkta büyük etki yaptı. Bazı kimselerin herkesçe bilinen silahları bile teslim etmediği görüldü.

Dostça selâmlar.

İ.Z.
Muğla

Menşevikler tartışmadan iyice korkar oldular

Değerli Yoldaşlar,
12 Eylül faşist darbesinden sonra, bir yoldaşımız, bir menşevikle tartışmak istiyor. Menşevik, olur tartışalım diyor. Ertesi gün yoldaşımız menşeviğin yanına gidiyor. Menşevik, yoldaşımıza kimin adına tartışacaksın diye soruyor. Yoldaşımız *İşçinin Sesi* adına diye yanıt veriyor. Cebinde sakladığı TKP Leninciler Eşgüdüm Komitesi Üst Bürosu'nun bildirisini çıkarıyor ve menşeviğe okuması için uzatıyor. Menşevik, ben bu bildiriyi okumam, sen *TKP' nin Sesi* radyosunu dinle diyor. Yoldaşımız ise, "sen bize *Atılım* getirsen, bildiri getirsen biz okuruz. Çünkü ideolojimize güveniyoruz. Ama siz faşist cuntaya faşist demekten bile korkuyorsunuz. İdeolojinize güveniniz yok. Menşeviklerin Sesi radyosu 'devrimi' burjuvaziye bıraktı. Onlara çağrı yapıyor. MSP'ye illegal örgütlenme çağrısı yapıyor" diyor.

Menşeviklerle ilgili ikinci haber de şudur: Maden-İş 3. Bölge temsilcisi Vural Atis gözaltına alınıyor. 2 kişinin evini gösterdikten sonra serbest bırakılıyor.

... fabrikası Lenincilerin kalesi olacak!

T.M.
İzmir

Menşevikler cuntayla Kemalizm yarışına çıktılar

Değerli Yoldaşlar,
Bugünlerde tekelci basından tutun da, oportünistlere kadar bir Kemalizm yaygarası tantanayla sürüyor. Önemli olan kendilerine komünist, enternasyonalist diyenlerin, Kemalizmi kitabına uygun şekilde aklama çabalarıdır.

F. Almanya'da, oportünistlerin yayın organı *Kurtuluş,* ara verdiği yayınına "topladıkları zekât, fitrelerle ve evelallahın izniyle" başladı. 4 Kasım 1980 tarihli sayısında, Kemal Demir imzasıyla "Atatürkçülük" diye bir yazı yayınlandı. Buradaki cevherlere göz gezdirelim. "M. Kemal bağımsızlık denince politik, parasal, ekonomik, hukuksal, askersel, kültürel ve diğer alanlarda tam bağımsızlık ve hareket özgürlüğünü" anlarmış! 1923'te yapılan İzmir İktisat Kongresi, kapita-

list gelişme yolunun seçilmesi, burjuva Kemal'in ne derece özgürlükçü, tam bağımsızlıkçı olduğunu gösteriyor.

Atatürkçülüğün iyi, güzel, hoş burjuva ideolojisi olduğunu söyleyen *Kurtuluş*, hemen arkasından, "...bu politikanın bir köşe taşı komşumuz Sovyetler Birliği'yle dostluk ilişkileriydi"... deyip meseleyi Sovyetler'e indirgiyor. Bunun başlıca nedenlerinden biri, militanların yöneticileri soru yağmuruna tutmalarıdır. Eski yayınlara bakan militanlar, Atatürkçülük hakkında ilginç, birbirleriyle çelişen yazıları gösterip yöneticilere bu nedir diye soruyorlar. Bir tane biz örnek verelim: "Kemalistler CHP yöneticileri 'sınıfsız ve imtiyazsız bir kitle' gevezelikleriyle bütün halka karşı (Kurtuluş savaşı sonrasında — İ.S.) amansız bir diktatura yürütüyorlardı" (*Yeni Çağ*, Haziran 1975, s.560). Sorular yoğunlaştıkça bizim oportlar doğal olarak kurtuluşu Sovyetler'de bulacak, kıvırtacaklar. Fakat bu da yetmiyor. Aynı yazının altında şöyle diyor:

"...Bugün Kemalizm'e inanan aydınlar, küçük üreticiler, onun anti-emperyalist, ilerici, barışçı yanını savunuyor, destekliyorlar. Kemalizm'den, bağımsızlık için emperyalist tekellere, NATO'ya, tekelci patronlara karşı savaşı anlıyorlar. Komünistler bu akıma dost elini uzatıyor..."

Ayıkla pirincin taşını! Bir yandan Kemalizm'e küfrediyorlar, bir yandan dost eli uzatıyorlar. Galiba Kemalizm içi bir "savaş" yürütüyorlar. Bu yüzden de ne söylerlerse söylesinler özünde Kemalizm'i aklıyorlar.

Gerçek komünistler, Leninciler, Kemalizm'den ne anlıyorlar, Süleyman Sakalı yoldaşımız meseleyi ne güzel koyuyor: "...Kemalizm, *daha baştan* ilerici ve gerici yönleriyle *birlikte* var olmuştur... Komünistlere ve Kürt halkına karşı giriştiği kanlı ve alçakça saldırılar bunun örneğidir.

Durum daha baştan böyleyken "Atatürkçülüğü" zaman ve koşullardan soyutlayıp, ilkesel düzeye yükseltip, hem de bugünün Türkiyesi'nde 'olumlu', 'güzel' birşeymiş gibi göstermek, burjuva ulusçuluğu olması bir yana gericiliktir!

"...Oportünistler 'Atatürkçülük' edebiyatıyla yığınlara burjuva ulusçuluğu 'bilinci' veriyorlar. Bu proletaryaya ihanettir..." (*İşçinin Sesi*, s.113-114). Evet baylar ihanet ediyorsunuz.

S.T.
Dortmund

Oportünistler ne zamana kadar yalan söyleyeceksiniz?

...Açık faşist diktatörlüğün kurulması, ivedi olarak, tüm Türkiye'deki milyonlarca işçinin, köylünün, devrimcinin önüne birleşik cephenin örgütlenmesi sorununu çıkarmıştır... Sosyalist kuruluşların birleşik cephesini sistemli bir şekilde parçalayan revizyonist parti ve gurupların önderliğine karşı mücadele gereklidir.

...

Yoldaşlar oportünist korkakların senelerdir kalkan gibi kullandıkları bazı yalancı tezler, artık tarih önünde savunmasızca çürümüştür. Nedir bu çürük tezler?

Biz sosyalistler silahlı ayaklanmayı adet haline getirmişiz. Biz sosyalistler reformlara karşıymışız.

Marksizmin uğradığı en kötü ve belki de en yaygın çarpıtmalardan biri, ayaklanmanın hazırlanmasını ve genel olarak ayaklanmayı bir sanat olarak ele almanın, Blankizm olduğu yolundaki oportünist yalandır.

Marks, bu sorunla ilgili düşüncelerini, ayaklanmanın bir sanat olarak ele alınması gerektiğini, birinci aşamayı kazandıktan sonra düşmana karşı ara vermeden saldırmak, ve şaşkınlığından yararlanmak gerektiğini belirterek ortaya koyar. Biz sosyalistler de bu teze sadık kalarak ayaklanmayı üç koşula bağlarız.

Birincisi, ayaklanmanın bir komploya veya partiye değil, en ileri sınıfa dayanması gerekir. İkincisi, ayaklanmanın halkın devrimci atılımına dayanması gerekir. Üçüncüsü, devrimin zayıf, yarım kararsız dostlarının saflarındaki yalpalamaların en güçlü olduğu bir dönüm noktasına dayanması gerekir.

İşte bu koşulların olduğu durumlarda ayaklanmayı reddetmek, ya da sanat olarak ele almamak Marksizme ve devrime ihanettir.

Reformlar meselesine gelince, biz sosyalistler şöyle bir soru soruyoruz. Devrimci taktiği reformist taktikten ayıran nedir?

Oportünistler, Leninizmin esas olarak reformlara, uzlaşmalara ve anlaşmalara karşı olduğunu sanırlar. Bu kesinlikle yanlıştır. ... Bir reformcuya göre reform herşeydir, devrimci çalışma ise gelip geçicidir, bir gevezelik konusudur. Reformcular, reformları her türlü yasadışı çalışmayı reddetmek için, kitlelerin devrime hazırlanışını yok etmek için ve bağışlanan reformlar gölgesinde yan gelip yatmak için kabul ederler. İşte oportünist manifestonun çürük görüşü budur.

Bir devrimciye göre ise esas sorun devrimci çalışmadır, reform değildir. Ona göre reform devrimin bir yan ürünüdür. Bu nedenle burjuva iktidarının var olduğu koşullarda devrimci taktiklerle kazanılan reform, doğal olarak bu iktidarın parçalanması için bir araç, devrimci hareketin gelişmesi için bir dayanak haline gelir. Emperyalizmin sömürgeci koşulları altında reformlardan ve anlaşmalardan devrimci bir şekilde yararlanmanın özü işte budur.

Oportünistler, emperyalizmi şirin göstermek için dünya sosyalist hareketinin önderi büyük Lenin'in mirasına ihanet edip saldırmakla meşhur olacaklarını sanıyorlar. ...

Yaşasın *Ala Rızgari* ve *İşçinin Sesi* dayanışması!

Yaşasın sosyalizm yolundaki mücadelemiz!

Kahrolsun revizyonizmin burjuvaziyle işbirliği!

Yaşasın *İşçinin Sesi*'nin Marksist-Leninist mücadelesi!

M.K.
İsveç

Savaşımımızda yaşatıyoruz

1 Eylül 1980
Pazartesi günü
menşeviklerce
kahpece katledilen
değerli özverili,
disiplinli, kararlı,
İSMAİL ÇAKIR
yoldaşımızın anısını
yaşatıyoruz.
Yaşatmaya kararlıyız.
İsmail yoldaşımız
İGD ve TKP içindeki
oportünist bataklıktan ayrılıp
TKP'nin Lenninci çizgisinde
çalışmaya
karar vermişti.
Burjuvaziye ve oportünizme
karşı büyük bir savaşım
içerisine girmiş ve
İşçinin Sesi'ne çok katkısı
olmuştu. Yoldaşımız
çalışma yaptığı semtte
menşeviklere göz
açtırmamıştı.
Onun kararlılığından
korkan menşevikler
kendilerince
yoldaşımızı öldürmenin
kurtuluş yolu olduğunu
sandılar.
Ama yoldaşımızın savaşımını,
kendisinin bıraktığı yerden
başka yoldaşlarımız
büyük bir hızla
ilerletiyorlar. Yoldaşımızı
savaşımızda yaşatıyoruz.
İsmail yoldaş kanın yerde
kalmayacak!
Hesabın sorulacak!
Kahrolsun faşist diktatörlük!
Yaşasın TKP'nin Lenninci
kanadı!
Yaşasın devrim!

İzmir

Dünya komünist hareketi ve 12 Eylül faşist darbesi

Memet Kurtalan

12 Eylül faşist darbesi, her keskin değişiklikte olduğu gibi, uluslararası alanda çok renkli değerlendirmelere konu oldu. Biraz zaman geçip, olayın tozu-dumanı dinmeye yüz tuttukça, dünya komünist hareketi içinde de 12 Eylül darbesi üzerine görüşler belirginleşmeye başladı. Bu görüşler, Yürükoğlu yoldaşımızın *Sosyalizm Üstün Gelecektir*'de ileri sürdüğü, dünya komünist hareketinin ideolojik birliğinin parçalandığına, bir bütün olarak sağa kaydığına ilişkin yargıları kanıtlar yönde biçimlendi. TKP Eşgüdüm Komitesi'nin belirttiği gibi, faşist cuntayı, "sınıflar üstü bir ordunun ülkeyi bunalımdan çıkarmak için hükümet dizginlerini ele aldığı, sağ ve sol terörizmi vuran bir askersel yönetim olarak değerlendiren kardeş komünist partileri çıktı." (*12 Eylül Faşist Darbesi ve TKP Eşgüdüm Komitesi Kararları*, İşçinin Sesi Yayınları 19, s. 19-20)

Görüşlerin biçimlenmesini anlatan bir örnekleme yapalım: 12 Eylül'den hemen sonra Alman Komünist Partisi'nin yayınladığı iki bildiride darbe, "faşist askersel darbe" olarak nitelendirildi. Hatta, bizim menşevik sözcülerden biri de Alman Komünist Partisi'nin örgütlediği bir toplantıda, bu saptamayı benimseyen yönde konuştu. Daha sonra, Alman Komünist Partisi, genel sağ eğilime uydu ve "faşist" değerlendirmesini bırakıp "askersel darbe" konumuna çekildi.

Yunanistan Komünist Partisi'nin günlük yayın organı *Rizozpastis*'in 12 Eylül'ü izleyen sayılarında "darbe", "askersel darbe", "faşist darbe" tanımlamaları yanyana kullanıldı. 13 Eylül 1980 tarihli gazetede, "NATO tarafından planlanıp yönlendirilen darbe, açık faşist diktatörlüğün yolunu temizliyor" değerlendirmesi yapıldı. Ertesi günkü yayınında *Rizozpastis*, "Türkiye ordusunun dış güçler tarafından planlanan *faşist darbesini*" kınamadığı için Yunan Hükümeti'ni halka şikâyet etti. Daha sonraki günlerde, *Rizozpastis* de "askersel darbe" nitelendirmesinde kilitlenip kaldı.

Fransız Komünist Partisi'nin değişik düzeylerdeki iki yayın organında iki ayrı değerlendirme boy gösterdi. Parti militanlarına yönelik olarak yayımlanan *La vie du Parti* adlı derginin 9. sayısında (29.10.1980) cuntaya faşist denirken, partinin günlük yayın organı *L'hummanitè* "askersel cunta" tanımlamasıyla yetindi.

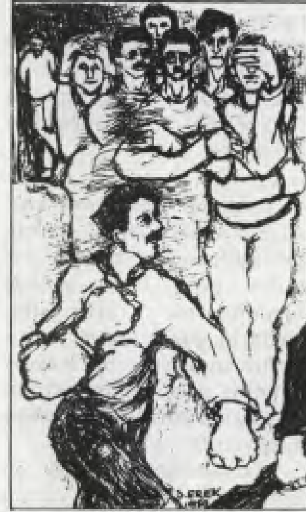
Britanya Komünist Partisi'nin aylık yayın organı *Günümüzde Marksizm*, batı demokrasisinden etkilenen Türkiye ordusunun ülkedeki antidemokratik güçlere karşı önemli bir kale olduğunu okuyucularına duyurduktan sonra, en olası gelişmenin "otokratik" bir yönetime doğru beklenebileceğini üzülerek belirtti. (*Marxism Today*, Kasım 1980, s.4) Yazının darbe öncesi dönemi değerlendiren bölümünün en ilginç yanı, ne AP'nin ve ne de CHP'nin parlamentoda çoğunluğu sağlayamamasının nerdeyse ülkenin bir talihsizliği gibi gösterilmesiydi. Yazıya göre, AP'nin MHP'nin desteğini almak zorunda kalması — ne yazık ki (!) — MHP'nin güçlenmesine yol açmış.

Yukarıda yaptığımız kısa örneklemeye temel olan yayınların bizim için çok ciddi ve yararlı bir işlevi daha var: Her ülkedeki oportünistlerin siyasal ortamı algılaması şaşılası bir benzerlik gösteriyor. Örneğin *Günümüzde Marksizm*'in devrimci durumdan kopuk MHP değerlendirmesi, *TKP'nin Sesi*'nde okunsa kimse başkasının yazdığını ayırdedemez.

12 Eylül'den sonra, Sovyetler Birliği'nde Türkiye'ye ilişkin ilk dikkate değer yazı 30 Ekim tarihli *Pravda*'da A. Filipov imzasıyla çıktı. Yazıda darbe öncesi ve sonrası durum özetle şöyle değerlendirildi:

...

"Başlıca iki burjuva guruplaşma arasındaki şiddetli iktidar savaşımının neden olduğu siyasal dengesizlik, sağcı ulus-

çu ve Maocu düşünceli solcu örgütlerin yol açtığı terörle keskinleşti. Yalnızca son iki yılda, 5.000'den fazla insan aşırı eylemcilerin elinde can verdi, 14.000 kişi yaralandı. Kurbanlar arasında ağırlık ilerici görüşler taşıyanlardaydı.

"Terör dalgasını patlatan etken bir güç, küçük esnafın, kırsal kulakların ve kent gençliğinin deklase kesimlerinin çıkarlarını dile getiren, neofaşist Milliyetçi Hareket Partisi'ydi...

...

"Aşırı eylemler, Türkiye'nin son birkaç yıldır içinde bulunduğu ciddi ekonomik rahatsızlıklar ve toplumsal cephede de durumun keskin bir biçimde kötüleşmesi temelinde gelişti. Ücret artışı ve iyi çalışma koşulları isteyen işçilerin grev hareketinin boyutları genişledi.

"Bu durumda ordu iktidarın dizginlerini kendi eline aldı. Milli Güvenlik Konseyi'nin görüşüne göre, Türkiye'nin uzayagelen bunalımına son verecek önlemler programı ilân edildi. Aynı zamanda askersel yönetimin geçici nitelikte olduğu duyuruldu. Türkiye'de durumun yatışmasından sonra seçimlerin yapılacağı, partilerin yeniden çalışabilecekleri ve iktidarın sivillere bırakılacağı ileri sürüldü.

"Güvenlik güçleri ve ordu birlikleri örgütlü terörizmin önünü aldılar. Basın, neofaşist MHP'nin kurduğu, sıkı örülmüş, yıkıcı terörist çeteler ağının dağıtıldığını yazıyor. Türkeş ve suç ortaklarının büyük bir bölümü askeri mahkemeye veriliyor. Bu partinin gazetesi *Hergün* kapatıldı. Dinci MSP ve aşırı sol gurupların eylemlerine ilişkin soruşturmalar da sürüyor.

...

"... Yeni yönetim, önceki hükümetin sosyalist ülkelerle ticari ilişkilere İMF'in baskısıyla koyduğu bazı ana kısıtlamaları kaldırdı.

"Hükümet programı, nüfusun yaşam standardlarını yükseltmek, artık toplam 3 milyonu aşan işsizliğe karşı savaşmak, tarım reformları uygulamak gibi toplumsal içerikli vaadler de taşıyor.

"Dış siyasete gelince, öyle görünüyor ki bütününde değişmeden kalacak. Türkiye'nin şimdiki yöneticileri, Sovyetler Birliği de dahil olmak üzere bütün komşularıyla ilişkilerini geliştirmeye özel dikkat göstereceklerini açıkladılar."

Sovyetler Birliği'nin dünya siyasetindeki olağanüstü karmaşık ve sorumlu konumu bizce açıktır. Bu bakımdan, her türlü basitleştirmelerden, tek yönlülükten uzak bir yaklaşımda bulunmak gerekiyor. Yangının üstüne körükle gitmemek, birtakım olumsuz gelişmeleri zamanından önce patlatmamak, gereksiz riskler almamak genel olarak bilinen siyasal uygulamalardır. Ne

var ki, bütün bunlar, kapitalizmden sosyalizme geçiş sürecine, dünya devrimine hizmet ettiği ölçüde bir anlam kazanabilir.

Bu anlayış doğrultusunda, bizce Filipov yoldaşın değerlendirmeleri Türkiye'nin ne dününü ve ne de bugününü doğru bir biçimde kavramamıza yardım etmiyor. Dün Türkiye'de var olan siyasal dengesizliğin nedeni olarak AP ve CHP arasındaki iktidar savaşımını göstermek, görünümlerin aldatıcılığına kapılmak oluyor. 12 Eylül öncesinde, bu iki burjuva guruplaşma arasındaki keskin savaşımın ve siyasal cinayetler dahil olmak üzere, toplumsal yaşamın her alanını saran "anarşinin" tek kaynağı devrimci durumdu.

Sonra, Türkiye'nin bugünü dününün mantıksal sonucudur. Evren cuntası, sınıflarüstü düzen sağlayıcılıkla işlevli, rastlantısal bir oluşum değildir. Evren cuntası, devrimci durumu bastıran, ülkeyi gericilik dönemine sokan karşı-devrim cuntasıdır, faşist yönetimdir.

"Bugün ülkeyi yöneten askersel cunta, finans kapitalin yalnız üst düzeyde bir aracı değil, finans kapitalin bir kesiminin ta kendisidir. *Üniformalı finans kapitaldir.* Ekonomide Türkiye ölçüleri içinde askersel endüstri kompleksinin, OYAK ve benzeri finans-kapital kuruluşlarının doğrudan yöneticisidir." (*TKP Eşgüdüm Komitesi Kararları*, s. 17-18)

Bu faşist cunta ülke içinde yerini ısıttıkça, dış siyasetindeki her türlü statükocu görünümden sıyrılarak, finans-kapital için yaşamsal önemi olan emperyalistleşmenin eylemsel girişimlerinde bulunmakta gecikmeyecektir. Türkiye komünistleri, ülkelerinin bölge halklarına gerilim saçan bir savaş ocağına dönmemesi için, Türkiye devriminin dünya devriminde tutacağı yerin bilincinde olarak vargüçleriyle savaşacaklardır.

Tarihsel sorumluluklarını kavrayan "TKP'nin Lenininci kadroları Sovyetler Birliği'nin dünya devrimci merkezi olduğunun nesnelliğini bir an gözden kaçırmadan yanlış görüşlerin düzeltilmesi için çalışacaktır." (agy, s.20)

Faşist cunta uzun ömürlü olamayacaktır

Gaffur Güçlü

Yazımızda 12 Eylül faşist darbesinin ve Türkiye'deki siyasal ortamın bazı yönlerine değineceğiz.

Birçokları "12 Eylül öncesi yığın çıkışlarının burjuvaziyi tehdit eder bir niteliği yoktu, öyleyse neden faşist darbe geldi?" diyorlar.

Genel olarak 12 Eylül öncesinde yığın çıkışlarında bir durgunluktan söz edilebilir. Ancak 12 Eylül'ü yalnızca bununla anlamaya kalkmak ve yığın patlamalarını durağan bir kesit olarak ele almak başlıbaşına bir yanılgıdır.

12 Eylül öncesi dönemin en belirgin bir özelliği, devletin dağılması ve bu mekanizmanın çeşitli yönleriyle (parlamento, devlet daireleri, mahkemeler, vb.) işleyemez durumda olması, başka bir özelliği ise toplumda için için biriken, yoğunlaşan ve sıkışan patlayıcı maddedeydi.

Çorum'da süren iç savaş, uzayıp giden, ertelenen grevler. Devrimci durum yaşayan bir ülkede böyle uzayıp giden grevler her an, her tür engeli aşıp dolu dizgin boşalabilir. Sonra gecekondu semtlerinde hızla komiteleşme, yoğun silahlanma, ordunun çıktığı fetih hareketlerinin, mahallelere yaptığı çıkartmaların yarattığı nesnel bilinçlenme ve hoşnutsuzluk... İşte ortamda biriken patlayıcı maddenin nedenleri ve göstergelerinden birkaçı. Böyle bir siyasal ortamın güçlü yığın patlamalarına, hesaplaşma anına gebe olduğunu anlamak "kehanet" değildir. 12 Eylül' ün anlamı, bu siyasal ortamda yatıyor.

TKP'nin menşevik yönetimi oportünizmiyle bu ortamı anlamadı ama finans-kapital gidişi gördü ve faşist darbeyle suyun başını kesme hareketine girişti. Bir hesaplaşma anına yakalanmak onun için bilinmez bir gelecek demekti. Çünkü böyle bir anda kimin kazanıp, kimin kaybedeceği ancak meydana çıkar. Bunun için generaller "iç savaşı önlemek kaygusuyla değil, kaybetmek korkusuyla, kazanmak çabasıyla geldiler". (Emine Engin, *İşçinin Sesi*, sayı 139)

Finans-kapital faşist darbeyle ordu eliyle yönetme sorununu çözme konusunda ilk adımı attı. İlk adımı attı ama bu, onun bu sorunu kökünden çözdüğü anlamına gelmiyor. Şimdi 12 Eylül öncesi "devlet aygıtını çökerten etkenler, *doğrudan* orduyu parçalayıcı yönde işleyecektir".(agy)

Bir kez böyle bir göçük devlet aygıtını onarmak, kurumlarını darbenin amaçlarıyla uyumlu bir duruma getirmek, bürokrasiyi istedikleri biçimde düzenlemek zamanlarını alacaktır. Emir kumanda ilişkisi içinde gelmeleri kaçınılmaz olarak bunalımlarını depreştiriyor. Sonra, esas sorun faşist darbenin amaçlarını yığınlara benimsetememesinde yatıyor.

Türkiye halkı bir 12 Mart döneminin halkı değildir. Nesnel koşulların bizzat kendisi bir dizi burjuva değerinin yığınların gözünde değerini kaybetmesini sağlıyor. Yaşanan olaylarla ordunun işlevi gözler önüne serildi, açığa çıktı. Son silah toplama kampanyasında yığınların orduya güvensizliğini görebiliriz. İlk onbeş günde teslim edilen silah sayısı gülünç bir rakkam olunca, süreyi bir hafta uzatmak zorunda kaldılar. Kampanya sonunda da büyük zafer kazanmış gibi 168.000 silah toplandığını açıkladılar. 48 milyonluk Türkiye'de 10 milyon aile varsa hiç bilemedik bunun 1 milyonu silahlıdır. Halkımız silahını teslim etmedi. Kalabalık yerlerde, uygulamalara açıktan söyleniyor insanlar. Cenk marşları, törenler eski etkisini bırakmıyor. 29 Ekim'de bazı illerde bayrak asma zorunluluğu gibi bir karar almaları bunun açık kanıtıdır. Faşist cunta bu yığın psikolojisini görüyor. Atatürk zırvalarının alıp yürümesi, spor karşılaşmalarının cenk havasına büründürülmesi yöntemlerini kullanıyor. Diğer yöntemi de sopa. Öldürülen insan sayısı 100'ü aştı. Zindanlarda yer yok. İşyerlerinde, işçileri, memurları çağırıp, sen partiliymişsin, iş yavaşlatıyormuşsun canını yakarız diye tehditler savuruyorlar. Gecekondu semtlerinde köşebaşlarını tanklar tutuyor. Kürdistan'da devrimci avı, tatbikatlar sürüp gidiyor.

Faşist cuntanın ve yazar çizer takımlarının itiraf ettiği gibi, bu son kozlarıdır. Her bakımdan tüm rezervlerini tükettiler. Açıkça "kazanmak zorundayız" diyorlar. Geçici olarak ortalığı yatıştırdılar, devrimci durumu bastırdılar ama uzun ömürlü olamıyacaklar. Bir yandan uygulamaları, diğer yandan almak zorunda oldukları ekonomik önlemler, iplerini pazara çıkaracaktır. Amaçlarına varmak için attıkları ve atacakları her adım kaçınılmaz olarak kendi sonlarını getirecektir.

Tanklarla gelen devrimle gitmelidir!

Ortamı d ğru değerlendirm k doğru taktiklerin ön koşuludur

Tahsin Mert

Devrim hareketi zor bir dönemden geçiyor. 12 Eylül darbesinden önce derinleşen devrimci durumu burjuvazi karşı devrimle geçici olarak bastırdı.

Devrimci durumun bastırılmasıyla ülke, olağan barışçıl döneme değil, gericilik dönemine girdi. Gericiliğin baskıları altından yeniden devrimci durumun fışkırması, nesnel etkenlerin yanısıra, komünistlerin çalışmalarına, işçi sınıfımızın savaşımına bağlıdır.

Komünistler sınıf savaşındaki keskin dönüşleri, nitelik sıçramalarını vb. önceden görmek zorundadırlar. Bu yönde işçi sınıfının uyarılması, Marksizm-Leninizmin eylem kılavuzu olarak kullanıldığının göstergesidir. Oportünistler, keskin dönemeçleri görmeyerek ve göstermeyerek, her zaman işçi sınıfını silahsızlandırmışlardır. Ülkemizde de böyle oldu.

Önce devrimci durumu yok sayan menşevikler, faşist darbe gelince, bu kez de onun adını koymaktan çekinerek ihanetlerini katmerlendirdiler. Oysa ortamı doğru değerlendirebilmek doğru savaşabilmenin ön koşuludur. Menşevikler daha bu ön koşulu bile yerine getiremediler. TKP içinden işçi sınıfının bilincini bulandırdılar, bulandırıyorlar.

Bu yazıda biz, TKP'nin Leninci ve menşevik kanatlarının ve öteki bazı siyasal gurupların faşist darbeye ilişkin tutumlarına değineceğiz.

Leninciler değerlendirmesi

TKP'nin Leninci kanadı, darbeden iki gün sonra yayınlanan Üst Büro Bildirisi'nde cuntanın gerçek kimliğini ortaya koydu. Bildiri'de şöyle deniyordu:

"Emperyalizm ve tekelci burjuvazi, devrimci durumdan karşı devrimle çıkabilmek, derin ekonomik toplumsal bunalımı tersinden çözmek amacıyla, gerici generaller eliyle faşist bir darbe yaptı. Yerli tekelci burjuvazi bu darbe ile bir de Türkiye'nin emperyalistleşmesinde ve devlet tekelci kapitalizminin işleyişinde önemli bir aşamaya ulaşmayı amaçlıyor.

...

"Devletin, yıllardır ilerleyen faşistleşmesi sürecinde bu cunta bir *nitelik* sıçramasıdır. Generaller cuntası faşizmin korporatif toplum ve devlet düzenine ulaşmayı amaçladıklarını gizlemiyor...

"Generaller cuntası, yurdumuzdaki devrimci durumun üç öğesine karşı açık bir programla gelmiştir. Evren'in konuşması bunları madde madde sıralıyor.

...

"Faşist cunta şimdi son hızla kanlı bir terörle devrim güçlerini dağıtmaya, devrimci durumu söndürmeye, halkı sindirmeye ve istikrarlı bir faşizme varmaya çalışacaktır. Buna izin vermeyelim."

Bu, Leninci kanadın yaşamın somut pratiğini ne denli yakından izlediğini, doğru değerlendirdiğini gösteriyor.

14 Eylül'de yayınlanan bu bildiriden sonra geçen her gün, buradaki görüşleri doğruladı.

Menşevik kanat cuntaya cunta demekten öteye gidemedi

Menşevikler yıllarca devrimci durumu yadsıdılar. Böyle bir mantıkla, faşist darbeyi de anlayamazlardı. Nasıl o zaman devrimci durumun görevlerinden kaçtılarsa, bugün de günün görevlerinden kaçıyorlar.

TKP menşevik MK'si, 12 Eylül tarihli çağrıda şöyle diyor:

"İşçiler, köylüler, yurtsever halkımız!

"Milli Güvenlik Konseyi denen cunta yönetime el koydu. Parlamentoyu dağıttı. Tüm politik partileri kapattı. Anayasayı kaldırdı. Böylece burjuva parlamenter sistemine son verdi ve yerine açık bir askersel diktatörlük getirdi." (*Atılım*, Ekim 1980)

Çağrı, TV spikeri gibi, askersel darbenin geldiğini söylüyor ama adını koymuyor. Menşevikler cuntanın adını daha hala, hiçbir yayınlarında da koymadılar. Cuntaya neden faşist demediklerini de hiçbir yerde açıklamadılar.

Ancak Köln'de yapılan bir toplantıda menşevikleri temsil eden FİDEF merkezi, cuntayı faşist olarak değerdirmemelerini iki nedene bağlamış: 1) Zaman erkendir. Cunta içinde çeşitli kanatlar vardır. (Siz, MHP'yi kapatan ilerici bir kanat vardır diye okuyun.) Cuntaya faşist diyerek tümünü karşıya almamak gerek. 2) Cuntaya faşist dersek, Halkçı Devrimciler (Feral Almanya'daki CHP yanlıları) eylem birliğine katılmazlar. Onların da kabul edebileceği sınırlar çizmek zorundayız. FİDEF temsilcisinin söyleyemediği bir nedeni de biz ekleyelim: 3) Cuntaya faşist dersek, generallerin hışmını üstümüze çekeriz. "Esnek" olmak gereklidir!

Böylece, burjuva kuyrukçuluğu menşevikleri faşist iktidarın da yüzünü saklamaya götürdü. CHP kuyrukçuluğundan, cuntanın "ilerici" kanadının kuyrukçuluğuna "ilerletti".

Öteki siyasal gurupların tutumları

Halkın Kurtuluşu (TDKP), darbeyi faşist olarak niteliyor. Ancak onun açmazı eskiyle yeni durum arasındaki farkı koyamamaktır, çünkü onlara göre 12 Eylül öncesinde de faşizm vardı. TDKP bu açmazı şöyle geçiştiriyor:

"12 Eylül 1980 öncesinde de ülkemizde faşist diktatörlük olmasına rağmen, emekçi halk zorla kazandığı bazı demokratik hakları kullanabiliyordu." (*Emeğin Sesi*, özel sayı)

TDKP yanlışını göreceğine, düzelteceğine, kapatmaya çalışıyor. Bunu yaparken, 12 Eylül'deki nitelik değişiminin anlamını da kapatmış oluyor.

Dev-Yol da TDKP ile aynı açmaz içindedir. Darbeye fa-

şist diyor, ama "12 Eylül öncesindeki faşist diktatörlük" ile farkını açıklamıyor. Bu, "sürekli faşizm", "oligarşik dikta = faşizm" gibi "teori"lerin doğal sonucudur. *Dev Yol* da şimdi pirincin taşını ayıklamak zorundadır.

TKP(B), darbeyi faşist olarak niteliyor. Ama bu doğru değerlendirme, doğru bir mantık bütünü içine oturmuyor. *Militan* gazetesinde, şöyle deniyor:

"Faşist MHP'yi hiçbir zaman kanadının altından ayırmayan AP ile emperyalist ve yerli sömürücü güçlere asıl kendisinin daha yaman bir devrim ve sosyalizm düşmanı olduğunu ispatlamaktan başka tasası olmayan CHP, MGK cuntasının diktatörlüğüne varan yolları yıllardan beri kendi elleriyle döşemişlerdir. Bu iki burjuva partisinin *ileri gelenleri*, sonunda da kendilerine güvenen, umut bağlayan geniş *halk yığınlarını* bu açık silahlı saldırı karşısında *örgütsüz ve dağınık bırakarak* en küçük bir direnç, en küçük bir tepki göstermeksizin, sanki aralarında bir danışıklı döğüş varmışcasına generaller çetesine teslim olmuşlardır." (*Militan*)

TKP(B), AP ve CHP'nin ileri gelenlerini, cunta karşısında geniş halk yığınlarını örgütsüz ve dağınık bıraktıkları için eleştiriyor! TKP(B) halkı örgütleme, toparlama işini burjuva partilerine bırakmış ve bu işi yapmadıkları için onları eleştiriyor!

TSİP darbeyi faşist olarak değerlendiriyor ama oportünist mantığıyla, bu doğruyu düzgün koyamıyor. Cuntaya akıl veriyor:

"... Cinayetlerin azalmasının başlıca nedeni, cuntanın başarılı mücadelesi değil, MHP'nin terörünü şimdilik durdurmuş olmasıdır. Bu sonucun elde edilmesi için ille de bir darbeye gerek olmadığı açıktır. Bizim önceden defalarca dile getirdiğimiz gibi, MHP şeflerinin etkisiz hale getirilmeleri faşist terörün önünün alınmasının başlıca çaresidir. Ve önceki sivil yönetim dönemlerinde adli mekanizmanın işletilmesiyle bu sonuca kolayca varılabilirdi." (*Gerçek*, 20 Kasım 1980)

TSİP, MHP'yi kapatmanın, faşist terörü durdurmanın başlıca çaresi olduğunu söylüyor. Bundan cuntanın anti-faşist olduğu gibi bir sonuç çıkıyor. TSİP'in "eleştirisi", yalnızca, bunun için hiç de darbe gerekmezdi noktasında yoğunlaşıyor. Hem faşizmi MHP ile sınırlı görmek, hem cuntaya faşist demek, TSİP'i TKP menşevik kanadından daha da tutarsız bir konuma sürüklüyor.

Bir de *Der Weg-Yol*'cuların dediklerine bakalım. Önce bu gurup hakkında birkaç şey söyleyelim, çünkü, Türkiye devrimci hareketinde, bu gurubun adını duymayanlar çoktur. Bu gurup Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın görüşleriyle, Troçki'nin görüşlerinin karışımını savunuyor. "Dr. Hikmet'te eksik ve yanlış olanlar, Troçki'de doğru bir şekilde vardır" (*Der Weg-Yol* sayı 7) diyor.

Türkiye'de sol siyasal parti ve guruplar arasında önemli bir kesimi, cuntayı faşist olarak değerlendiriyor. TKP'nin yüzkarası menşevik kanat ise cunta değerlendirmesiyle de giderek soldan soyutlanıyor.

Çeşitli siyasal parti ve guruplar	Türkiye'deki ortamı faşizm olarak değerlendirenler	Türkiye'deki ortamı faşizm olarak değerlendirmeyenler
TKP Leninci Kanat	+	
TKP Menşevik kanat		+
Devrimci Yol	+ *	
TDKP	+ *	
TKP (B)	+	
TKEP	+	
Demokrasi İçin Birlik (TİP)	+	
Gerçek Gazetesi (TSİP)	+	
TKSP	+	
KUK	+	
DDKD	+	
Tekoşin	+	
Rızgari		+
Ala Rızgari		+
Der Weg-Yol		+

* 12 Eylül'den önceyi faşizm olarak değerlendiriyorlardı.

Weg-Yol'culara göre bugün ülkemizde "faşizm" yoktur. Kemalist bir diktatörlük vardır. Bu dönem "biçimsel demokrasi ile faşist diktatörlük arasında bir geçiş dönemidir." (agy, sayı 13)

Neden "faşizm" değil de, Kemalist diktatörlük dediklerini kendileri şöyle açıklıyorlar: "Çünkü finans-kapital için devrim tehlikesi bugün doğrudan doğruya gündemde değildi. Çünkü devrimde öncülük edecek subjektif güç, proletarya partisi yoktur. Bu nedenle parababaları faşist bir diktatörlük yerine Kemalist bir diktatörlükle iç savaşı yani, devrimi engellemeye çalışıyorlar. Eğer devrim tehlikesi hemen kapının eşiğinde olsaydı, yani proletarya partisi yığınlara önder durumda olsaydı, parababalarının buna vereceği cevap faşizm olurdu" (agy, s.10).

Kemalist diktatörlüğün ne olduğunu şu cümlelerle anlatıyorlar: "Kemalist darbe ve kurulan Kemalist diktatörlük politik olarak sınıfların üstüne yükselmiştir. Ancak sosyal olarak doğrudan doğruya finans-kapitale dayanmaktadır. Malzemesi "sünüf-û devlet" denen, devlet bürokratlarıdır. Faşist diktatörlük anlamına gelmez, ama faşizan baskı metodlarından da vazgeçmez. İktidara gelmesini kaçınılmaz kılan Türkiye'nin içinde bulunduğu devrim durumudur. Bu devrim durumunda işçi sınıfının devrimci partisinin olmayışında ifadesini bulan subjektif zaaf Kemalist diktatörlüğün kurulması imkânını sağlamıştır. Finans-kapitalin faşizme hemen gitmeyişinin asıl sebebi de budur. Çünkü faşizm finans-kapitalin proletarya devrimi tehlikesinin dolaysızca dayattığı anda verdiği cevaptır." (agy, s.11)

Görüldüğü gibi *Der Weg-Yol* bugünkü iktidara "faşist" demezken, özellikle dikkate aldığı nokta ülkemizde subjektif faktörün olmadığıdır. Yani bir ülkede, "gerçek" bir proletarya partisi olmadan, "faşizm" gelemez. Bu mantıkla İtalya'da da faşizm yaşanmadı.

Oysa, bu mantığın tam tersi doğrudur. Ülkemizde faşizmi burjuvazi, yeterli bir öznel etken olmadığı için getirebildi. Bir ülkede yeterli subjektif faktör olmadan faşizm değil, devrim olamaz.

Der Weg-Yol işin içinden çıkamadığından, bugünkü iktidarı "sınıflar üstü" olarak değerlendiriyor. Oysa bu iktidarın dayandığı burjuva ordusu, bu ordunun OYAK tekeli sınıflar üstü değildir. Bugün iktidarda finans kapitalin kendisi olan OYAK'çılar oturuyorlar. Bunları Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın "ordu içindeki vurucu güç" teorisiyle de açıklayamadıkları için ordunun, "faşist" darbesini, *geçici* "Kemalist iktidar" olarak adlandırıyorlar. Böylece hem ordunun ilerici geleneğine leke sürmemiş, hem de faşizmi gizlemiş oluyorlar.

Kürt demokratlarına ve sosyalistlerine gelince, TKSP, KUK, DDKD, Tekoşin, darbeyi doğru bir saptamayla faşist olarak nitelendiriyorlar. *Rızgari* ve *Ala Rızgari* ise faşist demiyor.

Bu kısa dökümden sonra, TKP Eşgüdüm Komitesi'nin 29 Kasım tarihli duyurusundaki şu sözleri yineleyelim: "Şimdi yeni ve güç bir dönem başlıyor. Bu dönemde ancak ideolojisi ve siyaseti doğru, kafası ve yüreği demir gibi kadrolar ayakta kalabilecektir." Ve sözlerimizi şöyle bağlayalım: "Bugüne dek doğru, Marksçı-Leninci ideolojinin ışığında, yaşamın önünde yürümesini bilmiş TKP Leninci kesimi, sınıf savaşımının bu aşamasından da ülke çapında tek seçenek olmak yolunda ilerleyerek çıkacaktır." (*TKP Eşgüdüm Komitesi Bildirisi,* 29 Kasım 1980).

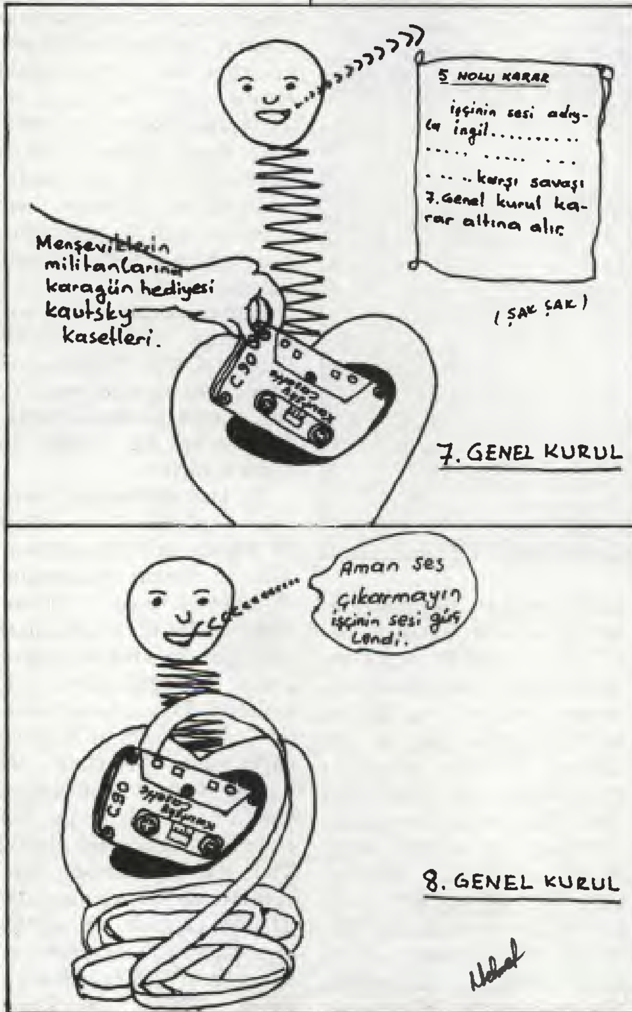
Köln Derneği Genel Kurulu

Oportünistleri ideolojik olarak yendik

Örgütsel olarak da yeniyoruz

Köln Derneği'nin (TİDB) 8. Genel Kurulu yapıldı. Menşevikler büyük bir yıkıma uğradı. Divan başkanlığına seçilemeyen FİDEF'in oportünist yöneticisi bunu açıkça dile getirdi: "Burada ben inanıyorum ki iki ayrı görüş var, çünkü benim divan başkanlığına seçilememem, şahsıma değil FİDEF'e yöneliktir."

Köln derneğindeki bu Leninci yükseliş aniden olmadı. Ta 7. Genel Kurul'da vardı. Ama bu derece olgunlaşmış değildi. Hatta 7. Genel Kurul *İşçinin Sesi*'ne karşı karar bile almıştı. Bu dönem içerisinde *İşçinin Sesi* Yayınları dernekde yasaklanmıştı. Postayla gelen yayınlar, oportünistler tarafından alınıp üyelerden saklanıyordu. Ama bu oyun sökmedi, sınıf bilinçli işçiler dernek dışında yayınları devamlı izlediler, okudular. Ve giderek tartışmalar başladı. Burada şunu belirtmek gerekir ki, Köln derneği öyle sıradan bir dernek değildir, menşeviklerin en çok ağırlık verdikleri yerlerden bir tanesidir. FİDEF'in de başta gelen derneklerindendir. İdeolojik tartışmalar, özellikle işçi sınıfı partileri, bölgesel özerklik ve BİP idi. Menşevikler Lenincilerin sorularına yanıt veremiyorlardı. Bırak dernek içerisinde, üst düzeyde yapılan seminerlerde bile, tartışmaktan kaçıyorlardı. 12 Eylül faşist darbesiyle birlikte tartışmalar daha da sertleşti. Lenincilere cevap veremeyen oportünistler "biz kalbimize inanırız, biz bununla yürüyoruz" gibi yalpalamalara başvurdular. Aklı sıra bizi susturacağını zanneden biri de, "Parti politikasını nasıl tartışırsınız?" diye susturmaya çalıştıysa da başarılı olamadı.

Menşevikler bizi ideolojik olarak susturamayınca, sempatizanların gözünden düşürmek için, "bunlar anti-TKP'ci, anti-komünist" gibi karalamalarla, sempatizanların kafasını karıştırmaya başladılar. Genel Kurul yaklaştıkça Bizans oyularına daha da ağırlık verdiler. Çeşitli bölgelerden yeni atamaları, "oportünizm" konulu semineri dernek içinde sivri kaçar gerekçesiyle yasaklamaları, daha önce küfrettikleri insanları çeşitli vaadlerle, yalnızca oy için üye yapmaya kalkışmaları ve en önemlisi de, dört arkadaşımıza "faşist askeri cuntayı" çok tartışıyor gerekçesiyle ihtar vermeleri hepsi birbirini izledi. Lenninciler burada susmasını bildiler, çünkü hesaplaşma günü yaklaşıyordu.

Nihayet 8. Genel Kurul günü geldi. Sabah saat 10'da başlaması gerekiyordu, 1,5 saat geç başladılar. Yoklama yapıldı, divan seçimlerine gidildi. Divan başkanlığına oportünistler FİDEF yöneticilerinden birini aday gösterdiler. Sınıf bilinçli işçiler de bir arkadaşımızı, önerdiler. Oylama sonucu Divan Başkanlığı'na işçi arkadaşımız seçildi. Şaşırdılar ve adayımızı iki kez oylamaya sundular. Sonunda zorunlu olarak Divan Başkanlığı'nı kaybettiler. Bu arada sağdan soldan topladıkları 11 kişiyi üyeliğe önerdiler. Akıllarınca bunların oyuyla geleceklerini umuyorlardı. Fakat bu da reddedilince iyice hırçınlaştılar. Sağa sola dalaşmaya, provokasyon yapmaya kalkıştılarsa da bunu da başaramadılar. Lenincilerin gözünden kaçmayan en önemli, ilginç taraf da 7. Genel Kurul'da *İşçinin Sesi*'ne karşı karar alan bayların nedense 8,5 saat süren 8. Genel Kurul'da bir kerecik olsun *İşçinin Sesi*'ni ağızlarına almamaları oldu. Ve akşam 7.30 sıralarında yenik düşen oportünistler bitkin bir halde derneği terk ettiler.

Leninciler yeri geldiğinde susmayı, yerinde vurmayı bildiler. Ve bu bizim en büyük başarımızdı. İdeolojik alanda yendiğimiz oportünistleri örgütsel alanda da yeneceğiz. Çünkü doğrular, doğruyu savunanlar hiçbir zaman yenilmez. Sonuç olarak şunu söyleyebiliriz ki: Bu oportünizme karşı ilk sınavımızdı, siyasette bizden daha deneyli oldukları halde başarılı olmamaları, bizi gelecek yıllarda daha özverili zor çalışmaların beklediğini gösterdiği gibi oportünizmin yenilebilirliğini de gösterdi.

Daha güçlü, daha yığınsal ve oportünizmden arınmış bir TKP için ileri!

Devrimci savaşkan selamlarımızla

Köln'den bir Leninci

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

Faşist cunta finans-kapitali kurtaramayacaktır!

İŞÇİNİN SESİ

Karkerên hemû welatan yekbin!

Yıl: 7, Sayı: 145-146
6 Ocak 1981

ÇEK-AL

Afganistan devriminin d rsl ri

Devrim sonrası gelişmeler

Bundan önceki sayıda belirttiğimiz gibi, Afganistan devriminin uyandırdığı tartışmalardan biri darbe-devrim konusudur. Ancak hemen şunu belirtelim ki, Afganistan devrimine ilişkin görüşlerin gerçek ayrımı darbe ve devrim diyenler arasında belirmiyor. Darbe diyenlerle devrim diyenlerin bir kesimi arasında derin bir anlayış benzerliği vardır. Gerçek ayrım darbe ya da devrim demekte değil, devrim anlayışında çıkıyor.

Darbe diyenler de, devrim diyenlerin bir kesimi de özde darbe gibi devrim anlıyorlar. Toplumdaki karışıklığı görünce, *biri,* bu "yığınlardan kopuktur", devrim değil darbedir diyor, *ötekisi* ise bu "devrimdir" ama acaba neden güllük gülistanlık yürümüyor diye şaşırıyor. Bu bakımdan, darbe diyenler de, devrim diyenlerin bir kesimi de özde aynı oportünist anlayışın çeşitli görünümlerini oluşturuyorlar.

Bunlardan darbe diyenler daha çok dışardan gazel okudular. Sözde devrim deyip de özde güllük gülistanlık reformcu bir darbe anlayan oportünist anlayışın ise Afganistan'da devrim sonrası gelişmelerde büyük, boğucu etkisi oldu. Bu anlayış, sürekli olarak devrimi reformcu hizaya sokmaya uğraştı. Biz devrim sonrası gelişmeleri, bu açıdan ele alacağız.

Oportünizm devrime zarar verdi

Her devrim, güçlü de bir karşı devrim doğurur. Sömürücü sınıflar ne erki, ne mallarını devrime armağan edecek değiller! Ancak Afganistan'da gözlenen bir olgu, karşı devrimin beklenenden daha güçlü çıkmasıdır. Şimdi bu, "sekterlik", "Amin'in azılı terörü" vb. gibi gerekçelerle bağlanıyor ya da yok sayılıyor. Oysa, karşı devrimin fazladan kazandığı bu gücün kaynağı oportünizmdir.

Devrimden önce ADHP'de *Halk* ve *Bayrak* arasında "eşit haklı birlik"(!) sağlanmıştı. Devrimden sonra kurulan ve partinin çoğunlukta olduğu Devrim Konseyi'nde de "birlik" yansıdı. Terakki

Bu sayımızda, Hatice Dağlı Aytaç Çalışkan ve S. Erek yoldaşların yaptığı ve Emine Engin yoldaşın yazıya döktüğü araştırmanın, Çek-Al olarak ikinci ve son bölümünü yayınlıyoruz. Yer darlığı nedeniyle, çeşitli konulara, örneğin, darbe-devrim tartışmasına burada yer verilmedi. Araştırma kitap olarak yayınlanınca, burada yer verilmeyen birçok konuyu da kapsayacaktır.

cumhurbaşkanı, Babrak Karmal yardımcısı ve devlet bakanı oldu. Amin'e devlet bakanı ve dışişleri bakanı görevleri verildi.

Parti "birliği" adına parti ve ülke yönetiminde yansıyan bu yapının devrim açısından çok zararlı sonuçları oldu. Bunun çok örneği vardır. Ama can alıcı örneği tarıma ilişkin durumdur.

Devrimden sonra, 9 Mayıs'da, Terakki, devrimin temel görevlerine ilişkin 30 maddelik bir programı radyodan okudu. Bu programın iki maddesi tarımda emekçi köylüden yana getirilecek köklü değişikliklerin genel bir formulasyonuydu. Köylü yığınları arasında coşkuyla karşılandı.

Bundan sonra 12 Temmuz'da Devrim Konseyi köylülere ilişkin ilk karar olan 6 numaralı kararı aldı. Bu kararda emekçi köylünün borçlarına, faiz ödemelerine vb. ilişkin bazı önlemler getirildi. Yine köylüler arasında çoşkuyla karşılandı ama devrim programında genel düzeyde getirilen vaadlerin yarattığı beklenti açısından, 6 numaralı karar çok büyük birşey sayılmazdı, yetersizdi.

6 numaralı karar köylüler için yetersizdi ama kararın çıkış sürecinde, "sekterlik" yapılmasın diye *Bayrak*'cıların yaygara koparması, *Halk'*çıları uğraştırması için yeterliydi. Kararın ardından *Bayrak'*çılar "halktan soyutlanma" paranoyasına kapıldılar. Bu sıralarda Babrak Karmal ve önde gelen iki oportünist, sosyalist ülkelere ve Birleşmiş Milletlere vb. elçi olarak gönderildiler. Başta türlü Devrim Konseyi devrim işiyle uğraşamayacaktı!

Karmal ve *Bayrak'*çılar yine de boş durmadılar. "Halktan soyutlanma" yaygaralarıyla, 20 Ağustos'da bir darbe girişimi örgütlediler. Girişimciler yakalandı. İfadeleri *el yazısıyla* Afgan basınında ve yabancı dil yayınlarda yayınlandı (*Afganistan Demokratik Cumhuriyeti, Yıllık,* 7 Saur, (Nisan) 1358 (1979) Editör: A.M. Baryalai, Hükümet Basımevi, İngilizce basım, s.1325-1367).

Karmal'ın darbede oynadığı rol açığa çıkınca ADC, elçi olarak gönderdiklerini elçilikten attı ve geri çağırdı. Ama onlar geri gelmediler. Darbe girişimiyle ilgili olarak, partide ve Devrim Konseyi'nde sorumlu görevlerde olan dört kişi de tutuklandı.

ADHP Politik Bürosu, toprak dağıtımına ilişkin tasarıyı, ancak bu tutuklanmalardan sonra ortaya çıkan dengeyle, 19 Kasım'da onaylayabildi. 28 Kasım'da ADHP plenumu toplandı ve Babrak Karmal ile 6 oportünist elebaşıyı partiden attı. 30 Kasım'da ise Devrim Konseyi, 8 numaralı, asıl önemli toprak kararını yayınladı. Buna göre belli ölçeğin üzerindeki topraklara el konacak ve yoksul köylüye, göçebelere toprak dağıtılacaktı. Karar Ocak 1979'da uygulanmaya başladı.

Bu kararın Nisan'dan Kasım'a dek 8 ay gecikmesi, geniş köylü yığınları arasında sallantı doğabilmesi, onların karşı devrimin propagandasına pratik olarak açık bırakılmaları demektir. Ve bu olmuştur. Ondan sonra, karar uygulanmaya başlandığı zaman elinden toprağı alınan ağalar, zengin din adamları vb. doğal olarak karşı devrimci girişimlerini yoğunlaştırdılar. 1979'da karşı devrim azıtmaya başladı ve o 8 aylık gecikmenin yarattığı sallantıdan yararlanarak, köylü arasında da belli ölçüde taban buldu.

Yine de kararın uygulanmaya konması önemli bir adımdı. Karşı devrim azıttı ama devrim güçlerinin savaşımı da yükseldi. Karar ne denli hızlı uygulanırsa, köylüler arasında beliren sallantı o

denli çabuk silinecekti. Gelgelelim bu kez de Terakki'nin ikircimleri öne çıkmaya başladı. Örneğin, Haziran 1979'da, Terakki'nin toprak kararının uygulanmasını yavaşlatmaktan yana olduğu artık basına yansımaya başladı. (*Far-Eastern Digest*, 23-30 Eylül arası)

Gerçekte bunun böyle olduğunu anlamak için bir yerden veri bulmak gerekmiyor. Geçen sayıda en kritik anda Terakki'nin uzlaşmacı eğilimlerinin kabardığını, örneklerle göstermiştik. Bu da aynı örneklerin, daha üst düzeyde bir yenisidir. Bir yandan devrim-karşı devrim çatışması, öte yandan dünya komünist hareketi içinden gelen "aman ürkütmeyin" yollu öğütler karşısında Terakki'nin uzlaşması doğaldır. Bu eğilim *Bayrak*'çılar arasında çoşkuyla (!) karşılanırken, *Halk*'çılar arasında da yandaş bulmuştur. Ve devrimi ilerletebilmek için bir de bu ikircimle uğraşmak zorunlu olmuştur.

Buraya dek söylediklerimizden çıkan sonucu şöyle özetleyebiliriz: Afganistan'da oportünizm, kararlı devrimci önlemleri yavaşlatarak, geciktirerek karşı devrime yardımcı oldu. Parti "birliği" adına oportünizmle birliği savunan, devrim-karşı devrim çatışması keskinleştikçe ürken, kaypaklaşan ve giderek de oportünistleşen uzlaşmacı eğilim de bir adım geriden aynı yolu izledi.

Amin devrimin gerçek lideridir

Amin devrim öncesinde parti "birliği"ne karşı aldığı tavırla ve hiç olmazsa orduda oportünistlerle birliği engellemesiyle, devrim sırasında ikircimsiz kararlı yöneticiliğiyle ve devrim sonrasında dolu dizgin devrimci önlemlerin baş kararlı savunucusu oluşuyla, Afganistan devriminin belkemiği, gerçek lideri olduğunu kanıtladı.

Afganistan devrimi diye konuşan ama bu sözlerden tepeden aşamalı reformları, yani özünde darbe anlayan oportünist mantık, devrimi reformlarla boğma çabalarıyla karşı devrime yardım etti. Ve zavallı mantığıyla, bu çabalara set çeken Amin'i önce el altından "sekterlik"le, giderek açıktan "ajanlıkla"(!) suçladı.

Amin'in genel olarak sekter denebilecek bir görüşünü ya da uygulamasını bilmiyoruz.

Gerçekte, Amin'in sekterlikten öte, belli ortacı yanlışları vardır. Terakki, fes giyiyor, yer yer bismillahla söze başlıyor. Amin bunları yapmıyor, ama kimi zaman İslam dinine gereksiz övgüler yağdırıyor. Terakki, partinin Marksist-Leninist olmadığını ama işçi sınıfının ideolojisini benimsediğini (?) söylüyor. Amin de partinin niteliğini soranlara çoğu zaman tutarsız, kaçamak cevaplar veriyor. Tüm bunlara bağlı olarak, Terakki'yi "yüce lider" diye aşırı övüyor. Amin'in bu yanlışlarının değişmesiyle, Terakki'yle farklılaşması bir arada yürüyor. Pratik devrimci önlemlerde ayrışma, Amin'in yukarıdaki konularda ettiği sözlerde vurgu farkı doğuruyor. Örneğin, islam dinine övgüden vazgeçiyor, din devlet işlerinden ayrıdır diyor. (*Afganistan Demokratik Cumhuriyeti, Yıllık,* s.933) İran ve Pakistan için sorulan bir soruya, sömürücülerin ideolojisi sömürülenlerin derdine deva getirmez diyor (agy, s.913). Bu vb. değişmeler, 1979'da gözleniyor.

Afganistan'ın koşulları akılda tutularak ADHP içindeki ayrışmalara bakılırsa, öyle bir ülkede kurulan bir işçi partisi için beklenen gelişmelerdir. Önce kaba hatlarıyla devrimci reformcu ayrımı çıkmış, sonra devrimci kanatta da proleter bir çizgiyle kaypak küçük burjuva devrimciliği arasındaki ayrım belirmiştir.

Amin'in görüşlerinde eksik, yanlış ya da "daha iyi söylenebilirdi" denecek birçok yön bulunabilir. Ancak genel olarak görüşleri, gelişme yönü ve yaptıkları birlikte ele alındığı zaman, Amin Marksist-Leninist bir liderdir. Başka bir deyişle, ADHP içindeki proleter çizgi yanlışıyla, doğrusuyla Amin'de somutlanmıştır.

Kaldı ki, bu böyle olmasa da ortada inatçı bir gerçek vardır: Amin, devrim öncesinden öldürülesiye dek, devrimin temel direği, gerçek önderidir. Bu, uzun süre Terakki'nin gölgesi ardına saklı kalmıştır. Ancak "devrimin gerçek önderi" kavramı, kişi olarak kimin önde göründüğüyle değil, kararlı devrimci siyasetin, önlemlerin ana kaynağı olmakla bağlıdır.İşte Afgan Saur (Nisan) devriminde bu ana kaynak Amin'dir.

Oportünist darbeler – Terakki ve Babrak Karmal

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, 1979'da Amin ile Terakki arasındaki farklılıklar belirginleşiyordu. Terakki'nin geleneksel uzlaşmacılığı artık kabul sınırlarını aşmaya, devrime pratikte set çekmeye, "yüce lider" düşünü yıkmaya başlamıştı.

Ağustos 1979'da Terakki ve Amin Havana'ya Bağlantısızlar Konferansı'na gittiler. Orada, aralarında ciddi tartışmaların çıktığı belirtiliyor. (*Afganistan Gerçeği,* Novosti Press, İngilizce Basım, Moskova 1980, s.86). Havana'dan dönüşte Terakki Moskova'ya uğradı. Burada olanları W. Pomeroy şöyle anlatıyor: "(Terakki — İ.S.) orada Babrak Karmal ile buluştu. Konuşmaları sırasında Karmal, Amin'in etkisindeki devrimci hükümetin yaptığı hataları onun fikrine soktu. Terakki hataları ve Amin'e böyle güvenmenin yanlış olduğunu kabul etti. Bildirildiğine göre, Amin'i atmayı ve Karmal'ı yeniden hükümete getirmeyi kabul etti." (W. Pomeroy, *Sovyet Birlikleri Neden Afganistan'da,* Amerikan-Sovyet Dostluk Konseyi yayını, Mart 1980, s.25)

Terakki, Kabul'e döndükten az sonra öldürüldü. Bu olay çok çeşitli biçimlerde yansıtıldı. Bir görüşe göre, Terakki ile Karmal'ın toplantılarını öğrenen Amin, "yine bir darbe tezgahlayarak" Terakki'yi öldürdü (W. Pomeroy, agy, s.25). Bir başka görüşe göre, Amin ajan olduğu (!) için durup dururken üç kişiyi gönderdi ve Terakki'yi havluyla boğdurdu. *(Afganistan Gerçeği,* s.86-87). Bir başka görüşe göre ise, Terakki Amin'i ofisine çağırdı. Burada Amin ve yanındakiler silahlı saldırıya uğradılar, çatışma oldu, Amin'in yakın bir yoldaşı öldü ve Terakki ağır yaralandı. Ardından Amin birliklerle evi kuşattı. Terakki iki gün göz hapsine alındı. 16 Eylül'de ya aldığı yaralardan öldü, ya öldürüldü.

Bu olayı herhalde tarih ilerde tam bir açıklığa kavuşturacaktır. Ancak, *birincisi*, ilk iki görüşün öne sürdüğü tezler ya da "dokümanlar" birçok yönüyle üçüncüyü güçlendiriyor. Örneğin, bir tanık, ifadesinde, Terakki'nin ofisi önünde silahlı çatışma olduğunu söylüyor. (*Afganistan Gerçeği,* s.86) Sonra W. Pomeroy'un aktardığı, Moskova'daki görüşme, Amin'in Terakki'yi değil, Terakki'nin Amin'i öldürmeye kalkışacağını düşündürtüyor. Amin, Terakki'nin "azlettim seni" diyerek kurtulacağı bir "düşman" değildi. Bu açıdan, Moskova'daki görüşmede Terakki'nin Amin'i "atmayı" kabullenmesi, pratikte öldürmeyi planlamasıdır. *İkincisi,* Aralık ayındaki darbe ve Amin'in öldürülmesi gerçekte amaçlananın ne olduğunu gösteriyor.

26-27 Aralık 1979'da, Babrak Karmal, ne yazık ki Kızıl Ordu'nun da fiziksel olarak desteklediği bir darbeyle iktidarı aldı. Amin ve 97 yoldaşı öldürüldü.

Babrak Karmal, 27 Aralık'da yaptığı konuşmaya, bismillahla başladı. Ardından Amin'e küfürle sözlerini sürdürdü:

"Cellat Hafızullah Amin'in doğrudan emriyle onbinlerce anamız ve babamızın, kardeşimizin, kızımızın ve oğlumuzun, çocuğumuzun hapsedilmesi, yok edilmesi, zorla sürgüne gönderilmesi, insanlık dışı, hatta barbar işkencelere uğratılması, şehit edilmesi ve yığınsal kırıma uğratılmasının neden olduğu sonsuz çileniz ve kanlı gözyaşlarınız için size en derin üzüntü ve sempatimi, en büyük saygı ve en içten selamlarımı sunarım."

Tümüyle bu aşağılık tondaki konuşmada, Babrak Karmal, Amin'i "allahın hain düşmanı", "Amerikan emperyalizminin ajanı", "parti ve hükümet birliğine ihanet eden" "despot", "kana susamış ve canavar faşist", "kara gericiliğin ve CİA'nin adamı" olmakla suçluyor. (*Babrak Karmal'ın Konuşma-*

ları — Aralık 1979 — Nisan 1980, ADC Kültür ve Enformasyon Bakanlığı yayını, İngilizce basım, s.5-15).

Aynı konuşmada Karmal şöyle diyor:

"Bu, baskı ve barbarlıktan, mutluluk, çalışma ve barışçıl bir yaşama dönüştür. Sınırsız felâketler ve çilelerden, vahşi despotların baskısından, kan emicilerin sömürüsünden ve Asyâi despotizme uğramış bir toplumdan gerçek demokrasinin, özgürlük ve eşitliğin, ilerlemenin ve adaletin ve gerçekten demokratik bir toplum yaratmanın parlak (?) geleceğine dönüştür" (agy, s.7). Babrak Karmal'ın bu sözleri, barışçıl, batı tipi cici bir demokrasi özlemini çok güzel yansıtıyor!

1 Ocak 1980'de yaptığı konuşmada ise Babrak Karmal şöyle diyor:

"Şimdi emperyalizm ... Hafızullah Amin'in faşist rejiminin yıkılmasına ... gözyaşı döküyor ve yas tutuyor... Bay Carter, Amerikan emperyalizminin sadık evladı Hafızullah Amin'i koruyarak, Amin'in, o açığa çıkmış hilekâr CİA ajanının, kanlı aygıtına 'resmi ve meşru hükümet' ve kendisine 'Afganistan Cumhurbaşkanı' dedi. Durum tamamen açıktır" (agy, s.22) Gerçekten de açıktır!

Karmal, 25 Ocak'taki konuşmasında, bismillahdan sonra, kutsal islam dininin halkın değerli mirası içinde olduğunu, kimsenin buna karşı çıkmaya ya da sırt çevirmeye hakkı olmadığını söylüyor, Amin ve çetesi "dinimize karşı suç işledi" diyor. (agy, s.30)

30 Ocak'ta ise Karmal şöyle diyor:

"Kadir Allah'a minnettarız ki O bu yıl bize yeterli yağışla yardım etti. Bu, bolluğa ve dolayısıyla daha düşük fiyatlara yol açacak...

"...Biliyorsunuz ki bazı *büyük toprak sahipleri* (abç) ülkenin çeşitli kesimlerini terk ettiler ve topraklarını işlenmemiş bıraktılar. Onlar bu harekete, gericilik (?) ve emperyalizmin demagojik propagandasının etkisi altında ya da Hafızullah Amin, o ABD emperyalizminin uşağı ve onun katil çetesi baştayken ezgi, baskı ve zulümden canlarını kurtarmak için başvurdular. Nitekim, bir takım *büyük topraklılar* (abç) Amin ve onun cellatlarınca kesildiler..." (agy, s.38)

Bu sözler, Babrak Karmal'ın Amin'e neden can düşman olduğunu çok güzel açıklıyor. Amin *büyük topraklıları* (!), onlardan kopuk bir *gericiliğe*(?) karşı savaşta "devrim" (!) cephesine almamış, hatta bir de onları kesmiş!

Doğrusu Aralık 1979 darbesi karmaşık bir olaydır! Oportünizmin yaptığını giderek karşı devrimden ayırdetmek çok güçleşmiştir!

"Devrimin yeni aşaması"

Durum böyleyken, 29 Aralık 1979'da, örneğin İ. Bilen "değerli Babrak Karmal yoldaş"a kutlama mesajı yolladı. Daha düne kadar, Amin'e mesaj yollayanlar, ertesi günü koro halinde Amin CİA ajanı diye bağırmaya başladılar! Afganistan yalnızca uluslararası siyaset açısından basında yer alırken, birden "devrimin yeni aşaması" diye çarşaf çarşaf yazılar yayınlanmaya başladı.

Bu yazılar çok öğretici oldu. Afganistan devrimine ilişkin görüşlerin özünü açığa koydu. Amin ajandır diye sesini yükseltenler, dönüp 1978 Nisan'ı değerlendirdiler. Ve Amin'i gerçekte Davut rejimini devirmekle suçladılar. İşte ayrılıkların asıl kaynağı buydu.

Örneğin, 11 Ocak 1980 tarihli sayısında "Yeni" Komünist Parti yayın organı *New Worker*, önce 1973 darbesinden sonra Davut'a karşı çıktığı için *Halk* kanadını suçluyor. Oysa, Davut "güçlü bir pro-Sovyet" idi, sağa karşı desteğe ihtiyacı vardı diyor. *Halk* bu desteği vermediği ve *Bayrak* da *Halk*'a söz geçiremediği için Davut'un sağa kaydığını söylüyor. 1978 Nisan devrimini ise şöyle değerlendiriyor:

"Amin, ordu içindeki yandaşlarına, Davut'u ve çevresindeki 'solları' desteklemek için değil de, Amin'in kendisinin sonradan 'Büyük Saur Devrimi' dediği şey için iktidarı ele geçirme emrini çoktan vermişti."

İşte Amin'e karşı yıllardır gizliden biriken kuyruk acısı buradan kaynaklanıyor! Yani, bu yazıları yazanlar gerçekte Davut yönetiminin sürmesini, bunun için ona yardım edilmesini isterlerken, Afganistan'da devrim oluyor. Bu "sekter" olay karşısında yıllarca gizli ve açık destek gören Babrak Karmal'ın "özverili çabalarıyla" Aralık 1979'da "devrim yeni bir aşamaya" sıçratılıyor!

Bu yeni aşamada, büyük toprak sahiplerinin sahip olabilecekleri toprak tavanı 5 hektardan 15 hektara yükseltiliyor. Afganistan Demokratik Cumhuriyeti bayrağı kızıldan, kırmızı-yeşil-siyah renklere değiştiriliyor. Oysa 16 Ocak 1979 tarihli *Wall Street Journal*, yeni kızıl bayrağın büyük bir çoşkuyla karşılandığını, yalnızca Kabul'de 150.000 kişilik dev bir miting yapıldığını yazmıştı. Kızıl bayrak değiştiriliyor ve içine yeşil katılmasıyla birlikte din, neredeyse devlet ideolojisine dönüştürülüyor. Hapisteki karşı devrimciler salınıyor, vb.

Hapisteki karşı devrimcilerin salınışı "törenlerine" dünya komünist basınından çok davetli katıldı. Bu davetli yoldaşlar, ne yazık ki, "özgürlük — sana aşığım" yollu yazılarla olayı dünyaya yansıttılar. Nasıl Babrak Karmal'ın Amin'i kurbanları için camide namaz kıldığını anlattılar! (*Afganistan Gerçeği*, s.97-128).

Bu anlatılanlar da çok öğreticidir. Dünya komünist basınından davetli yoldaşların yazdıkları yazılarda çelişkiler ve belli konularda da açıklıklar var. Örneğin, Hindistan'dan bir yoldaş, Sovyet birliklerini Amin'in çağırmadığının söylendiğini, ajan olduğu için onun çağıramayacağını yazıyor. Oysa 22 Nisan 1980 tarihli *Soviet News*'da Aralık 1979 öncesinde Terakki ve Amin'in 14 kez "acil askeri yardım" için başvurdukları belirtiliyor. Yine aynı yazılarda, hem Amin'in baskı ve zulümle herkesi kaçırdığı (*Afganistan Gerçeği*, s.113), hem de Pakistan'a kaçanların karşı devrimciler olduğu (agy, s.101) söyleniyor. Bunlar çelişkilere örnekler.

Söz konusu yazılarda açıklık getirilen bir nokta ise, Amin'in devrimci programını doğal olmayan bir hızla uygulamış olduğunun söylenmesidir. (agy, s.112) Gerçekler ortadadır. 8 ayda bir toprak dağıtımı kararı çıkamamıştır. Karar çıkınca da, üzerinden bir yıl geçtiği halde uygulama tamamlanamamıştır. Durum böyleyken, Amin'in hızlı uygulamayla suçlanması, Amin'in "sekterliğinin" dünya komünist hareketinin sağa kaymışlığıyla bağını açığa çıkarıyor.

Bu genel kervana, eksik olmasınlar bizde de *Savaş Yolu*, ve *Politika* katıldılar. *Savaş Yolu* 28. sayısında *Parşam (Bayrak)* gurubunu "devrime ve proletarya enternasyonalizmine bağlı" diye tanıtıyor, Babrak Karmal'ın çarpık bir biyografisini veriyor. Amin'in ise karşı devrimci teröründen, ajanlığından söz ediyor. Bu anlayışla, burjuva feodal karması Davut da proleter enternasyonalizmine ve devrime bağlıydı! Amin 28 Nisan'da karşı devrim örgütledi, karşı devrimci terör uyguladı. Karmal ise Aralık 1979'da yeniden devrimi canlandırdı ve "devrim yeni aşamaya" sıçradı. Şimdi Davut yoldaşın (!) izinden "devrim" (!) ilerliyor.

Gerçekte ise, devrim öncesinde Afganistan'da burjuvalaşma yönünde bir evrim yaşanıyordu. Toplumsal ilerleme bu yoldan sürüyordu. Ama devrimci durum vardı. Toplumsal ilerlemenin, yığınlar için sancılı, gericiliğin evrimi yoluyla sürmesi hiç de gerekmiyordu. *Halk* önderliğinde halk, toplumsal ilerlemeyi devrimci, yığınlardan yana yola çevirdi. Bu ise reformizme batmış, nasıl bir toplumsal ilerleme olduğuna bakmadan toplumsal ilerleme belgisine sarılanları rahatsız etti. Aralık 1979'da Afganistan yine eski evrimci yoluna döndürüldü ve buna "devrimin yeni aşaması" dendi.

İşin özü budur. Amin'e ajan suçlaması, bu özün yansıma biçimlerinden biridir. Ve Afganistan "devriminin yeni aşaması" dünya komünist hareketinin sağa kayışının da yeni bir aşamasıdır!

Burada son olarak şunu belirtelim ki, "devrimin yeni aşaması" üzerine koparılan uluslararası gürültü, ilk başta çeşitli yayınlara doğal olarak güvenle yanaşan birçok hareketi ve devrimciyi yanıltmıştır. *İşçinin Sesi* olarak topluca biz de yanıldık. Zaten sorun "yanılmaz"

bir hareket olmak değil yanılgısını görünce düzeltebilen bir hareket olabilmektir.

Amin'e ajan diyenler kanıt göstermiyorlar

19. yüzyılda Marks'a Yahudi ajanı denmişti! 1917'de Lenin'e karşı da aynı suçlama yapıldı, Alman ajanı dendi! Yani işçi sınıfı ideolojisinin ve devrimci siyasetinin kurucularına bile bu suçlama yapıldı. Ama ne oldu? İz bırakmadığı gibi, bugün Marksizm-Leninizme sırt çevirmiş oportünistler bile o adları ağızlarından düşüremiyorlar!

O adlara doğrudan saldırılamadığı için, bugün de yalnızca sözüyle değil, özüyle sözüyle Marksizm-Leninizmi savunanlara aynı bayat ajan suçlaması yöneltiliyor.

1979 başlarını hatırlarız! 1978 sonunda *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye* çıktıktan sonra, oportünistler "Yürükoğlu ajanmış" dedikodularını yaydılar! Ardından H.Erdal'ın *Ürün*'de İngiltere' deki entelejans merkezlerini "araştıran" (!) bir yazısı çıktı. Türkiye "devriminin" önündeki en acil sorunlara "böylesi araştırıcı" bir yanaşım gösterildi! Her neyse, toplumsal ve siyasal çeşitli nedenlerden bu suçlama tutmadı ve hatta sürdürselerdi menşevikler kendi tabanlarını yitireceklerdi. Geri çekildiler.

Şimdi Amin'e ajan deniyor! Bu konuda uluslararası bir gürültü koparılıyor, ama kanıt yok! İleri sürülen "kanıtlara" bakalım.

Amerika'da yayınlanan *Komünizmin Sorunları* adlı anti-komünist bir dergi, 28. sayısında, Amin'in New York'daki Kolombiya Üniversitesi'nden doktora almış olmasını "kuşkulu" olarak değerlendiriyormuş! (W. Pomeroy, *Sovyet Birlikleri Neden Afganistan'da*, s.25).

Babrak Karmal'ın konuşmasında gördük: Carter, Amin devrildikten sonra ona "resmi ve meşru cumhurbaşkanı" demiş! Buradan kalkılıp, emperyalizm Amin için yas tutuyor deniyor! Mantık yok! Emperyalizm Amin'in devrilmesine değil, Kızıl Ordu'nun Afganistan'a girmesine tepki gösteriyor. Bunu yaparken de doğal olarak, kim olsa "resmi ve meşru hükümetten" söz edecek.

Sonra, yine "kanıt" olarak şunlar söyleniyor: "1962-1964'de Amerika Birleşik Devletleri'nde eğitim görmüş birçok Afganlı, Amin'in orada kaldığı sürece bilinen CİA ajanları ve memurlarıyla yakın ilişki sürdürdüğünü bildiriyorlar. Biz şimdi Amin'i kimin işe aldığını ve partimiz içindeki casusluk eylemlerini kimin yönlendirdiğini *kesin olarak* (abç) biliyoruz ve Amin'in hangi CİA ajanlarıyla buluştuğunu, 1973-1978 arasında partiyi parçalamak için nerede görev aldığını tam olarak söyleyebiliriz." (*Afganistan Gerçeği*, s.85)

İnsanın dili tutuluyor! Bir kez, bir devlet başkanının ajanlığını açıklamak için önce o "biliyoruz", "söyleyebiliriz" denilenler söylenir. Ama hiçbir yerde bunlar söylenmiyor! İkincisi, Amerika' da Amin'in CİA ajanlarıyla konuştuğunu görenler, o ajanları nereden biliyorlarmış? Daha çok şey söylenebilir, ama söylemeye gerek yok!

Bir başka "kanıt", Afganistan İç İşleri Bakanı'nın söyledikleri: "CİA, Amin rejiminin, iç evrimini dikkate alarak, ABD'nin uzun dönemli çıkarlarına uygun düştüğünü belirtti" (agy, s.91) Nerede belirtti?

Yine Babrak Karmal'ın bir konuşmasından şu aktarma yapılıyor: "Babrak Karmal, ADC yöneticilerinin... tartışılmaz belgesel kanıtlara sahip olduklarını yeniden doğruladı" (agy, s.92) Peki bu kanıtlar neden basılmıyor?

İşin su götürür bir yanı yoktur.Bütün herkes Amin ajandır diye yüksek sesle bağırıyor. Herkes Babrak Karmal'ın dediklerine referans veriyor. Babrak Karmal'ın açıkladığı en "ileri" kanıt ise "elimizde kanıtlar var" demektir. Oysa kanıtların kendisi ortada yok!

Böyle önemli bir konuda böyle yuvarlaklık, tutarsızlık, ciddiyetsizlik, bizce Amin'in ajan olmadığının en güçlü kanıtıdır!

Proletarya enternasyonalizmi ve Afganistan'dan çıkan dersler

Afganistan devrimi zengin derslerle dolu, acı yönleri olan bir deneydir. Bu dersler öyledir ki, "Nisan devriminden çıkan dersler" diye, dünya komünist hareketini doğrudan ilgilendirmeyen maddeler sıralamak olanaksızdır.

Afganistan'dan çıkan bir ders, parti içinde oportünizmle "birliğin" devrime ne denli zararlı olduğudur. Gelgelelim, bunun dışında bir tutum bugün "sekterlik", "bölücülük" diye adlandırılıyor. Hatta "ajanlıkla"(!) bile suçlanıyor. "Birlik" dayatılıyor. Afganistan'da da böyle olmuştur. "Birliğe" karşı olan devrimci kadronun kırılması pahasına, sonunda "birlik" dayatılmıştır.

Bir başka ders, bağlaşıklık siyasetiyle kararlı devrimci önlemler arasındaki somut bağdır. Örneğin, Afganistan gibi bir ülkede, bir an önce köylüye toprak dağıtmadan, bunun için de toprak ağalarının topraklarına el koymadan geniş köylü yığınlarıyla bağlaşıklıktan söz edilemez. Gelgelelim, bugün kararlı devrimci önlemlere "sekterlik" deniyor, onların yığınları kaçıracağı sanılıyor, köylü yığınlarla bağlaşıklığın yolu bismillah demekten geçer diye düşünülüyor. Ve bu da parti "birliği"yle birlikte dayatılıyor, devrimci önlemlerin kararlılığını budamak için elden gelen yapılıyor.

Daha da sayılabilir, ama sözün kısası, Afgan devriminden çıkarılacak bütün dersler gelip dünya komünist hareketinin bugünkü konumuna düğümleniyor. Bu dersler, Yürükoğlu yoldaşımızın *Sosyalizm Üstün Gelecektir*'de söylediklerinin ne denli doğru olduğunu somutta gösteriyor. Dünya komünist hareketinin sağa kaymışlığı, ideolojik birliğinin parçalanmışlığı, içi boş bir örgütsel birlik ve bu yaklaşımla iç işlerine karışmama anlayışının nasıl gerçekte karışmanın da kötüsüne yol açtığı... bunlar hep Afganistan'ın dersleriyle doğrulanıyor.

Dünya komünist hareketi, devrimci olmayan çizgiye destek verdi. Bunun karşı-devrime sağladığı avantaja karşılık, devrimci yönetimin Sovyetler'den 14 kez acil askersel yardım isteği reddedildi. Askersel yardım için Karmal tipi bir yönetim koşul olarak arandı. Askersel yardım verilirken, Kızıl Ordu Afganistan'a yardım ederken, bu kez de oportünist, reformcu çizgi başa getirildi.

Bunlarla bağlı olarak Kızıl Ordu'nun Afganistan'daki rolü çelişkili bir görünüm taşıyor. Bir yandan devrimci merkezin nesnel olarak sağladığı bir güvencedir. Kızıl Ordu, nesnel olarak emperyalizme karşı, beklenen enternasyonalist görevini yerine getiriyor. Öte yandan, devrimci kadroların tasfiyesine ve reformcu yönetime destek veriyor.

Kızıl Ordu'yu Afganistan'a göndermekle Sovyetler Birliği önemli bir sorumluluk yüklendi, özveri yaptı. Ancak uğrunda özveri yaptığı yönetim, Sovyetler'e düşen yükü daha da artırıcı niteliktedir. Afganistan gibi bir ülkede reformcu "çözümler", uzun dönemde kazanımların yitirilmesine, çözümsüzlüğe götürür. Kızıl Ordu devrimci bir yönetime destek vererek girmiş olsaydı, hem devrimci merkez, hem Afganistan devrimi açısından çok daha çözümleyici davranmış olacaktı. Kızıl Ordu verdiği destekle enternasyonalist bir görev yapıyor, ancak bu desteğin verildiği yanlış çizgi, kendi eliyle devrimi zayıflatıyor. *Bayrak* gurubu devrimin belkemiğini kırıyor, Kızıl Ordu da kendi rızası dışında olmadan sakatlanan devrime koltuk değneği işlevi görmüş oluyor. Bu Afganistan'ın en acı derslerinden biridir.

TKP Eşgüdüm Komitesi'nin kararlarında şöyle deniyor: "TKP'nin Leninci kadroları Sovyetler Birliği'nin dünya devrimci merkezi olduğunun nesnelliğini bir an gözden kaçırmadan, yanlış görüşlerin düzeltilmesi için çalışacaktır."

İşte bu çalışmanın can alıcı bir parçası, bugün "ajanlıktan" "faşistliğe" dek çok çeşitli suçlamalar yöneltilen Hafızullah Amin'in ve göklere çıkartılan Babrak Karmal'ın gerçek ideolojik-siyasal kimliklerini açık etmektir. Dünya komünist hareketi için tarihsel bir haksızlığı düzeltmektir!

Faşist cunta finans-kapitali kurtaramayacaktır

Hüseyin Demir, Ankara

Türk ordusu, 600 yıllık fetihçi ve çapulcu bir geleneğe sahip Osmanlı ordusunun devamıdır. Bu devamlılığı sağlayan, yalnızca biriken deneyler ve gelenekler değildir. Bir öncekinin içinde yetişen subayların hiçbir şeyi değiştirmeden ikincinin kurulması ve geliştirilmesinin öncüleri olarak görev almalarıdır. M. Kemal, İ.İnönü, A. Fuat Cebesoy, K.Karabekir, vb hep Osmanlı ordusu içinde yetişen subaylardı. Kurtuluş Savaşı'nın, burjuva bir Türkiye için yola çıkan ve işçi-köylü kitlelerinin önemli bir bölümünü yedeğine alan, siyasi ve askeri kadroları, ordunun eskinin devamı olmasını kendileri için hayati öneme sahip bir görev saydılar. Bu nedenle, 1917 Ekim Devrimi'nin ve kabaran populizmin etkisiyle oluşturulan "Kuvve-i Seyyare" birliklerini, her türlü yolu deneyerek dağıtıp, Nizamî Ordu'yu sağlama bağladılar.

Türk Ordusu, komünistlerin hunharca öldürülmesinden Kürt ulusuna alçakça saldırılmasından, soğuk savaş kışkırtıcılığından, Sovyet düşmanlığına kadar burjuvazinin her türlü alçaklığından sorumludur.

"Yurtsever komutanlar" menşeviklere ayrıcalık tanıyorlar

Komünistler açısından ordunun bu özellikleri, bilinmeyen şeyler değildir. Ancak işçi sınıfı içinde burjuva etkinliğinin taşıyıcıları olan oportünistler, bu gerçekleri çarpıtıp işçi sınıfını yanıltmak için ellerinden geleni yaptılar. "Görevi ulusal bağımsızlığı korumak olan ordu" teraneleriyle hem ordu içindeki milliyetçi duyguları kaşıdılar, hem de orduya karşı ciddi anlamda savaşmaya niyetli olmadıklarını ilân ettiler.

TKP'yi bataklığa sürükleyen bu oportünistlerin "ulusal bağımsızlığın bekçisi" olan ordusu, bugün Türkiye halkına, Kürt ve Türk emekçilerine, komünistlerine karşı dolaysız bir savaş açmıştır. Bu savaşın başını oportünistlerin "yurtsever komutanlar" diye eteklerine utanmazca asıldıkları komutanlar çekiyor. Sezar'ın hakkını Sezar'a vermek gerekirse "yurtsever komutanlar"ın da menşeviklerin hakkını yemediğini, özellikle bazı yöneticileri kayırdığını eklemek gerekecektir.

Menşevik olmak, cunta huzurunda ayrıcalıkla karşılanmak demektir. TKP'nin Leninci kanadının savaşçılarına karşı amansız takip ve baskı sürerken, bu baskılardan Lenincilerin aileleri bile nasiplerini alırken, menşevikler CHP'li "yakınları" gibi karşılandılar. Gözaltına alınılanlar belli bir süre "güvenlik güçlerinin güvencesi altında" bekletildikten sonra evlerine gönderildiler. Bu 'ayrıcalıklı' uygulamalardan yararlanan menşevikler cuntanın "ilerici kesiminin işini zorlaştırmamak için" parti toplantıları dahil her türlü çalışmaları herkesin gözü önünde ve daha önceki legalizm rahatlığıyla yapıyorlar. Buna rağmen çekinen ve korkan unsurlara "bizim arkamızda Sovyetler var, bize dokunamazlar" diyerek SSCB'yi teslimiyetin bir ifadesi olarak kullanıp güven vermeye çalışıyorlar.

Bunlar, oportünizmin devrim hareketine yönelik ihanetlerinin bazı örnekleridir.

Faşist darbe son söz söylenmeden öznel öge geri kaldığı için geldi

12 Eylül faşist darbesi, özünde, Türkiye devriminin, özgünlüğünün zorunlu olarak karşı-devrime verdiği bir görünümdür. Bu görünümün sağlanmasında elbette karşı-devrimci güçlerin, Türkiye finans-kapitalinin birikmiş deneylerinin ve avantajlarının da payı vardır. Ama belirleyici olan Türkiye devrim hareketinin özgün konumudur.

Türkiye emperyalizmin zayıf halkasıdır. Bu, zincirden kopmaya en yakın ülke anlamına gelir. Bunu belirleyen şey, Türkiye'nin emperyalist bir ülke olması özlemini taşıyan finans-kapital ile işçi ve emekçiler arasındaki keskin çelişkidir. Türkiye'nin emperyalist bir ülke konumuna yükselmesi, finans-kapital egemenliğinin sürekli bir istikrarlılığa kavuşması değildir. Bu, yalnızca göreli olarak biraz daha istikrarlı bir egemenlik demektir. İşte Türkiye tekelci burjuvazisi biraz daha istikrarlı bir yönetim kurmasını sağlayacak ekonomik ve toplumsal koşulları yaratmak istiyor.

Faşist cuntanın programının özünü oluşturan özellik budur. Bunun için işçi sınıfının ücretlerini düşürmek ve uzunca bir süre yükselmesini önlemek gereklidir. Bunun için tarım ürünlerinin taban fiyatlarını kapitalist çiftçilerin çıkarına göre ayarlamak, küçük üreticileri şu andaki standardlarından geriye sürüklemek ve böylece toplumun çeşitli kesimlerinden finans-kapitale kaynak aktarmak gereklidir. Bunun için bu soyguna karşı yükselebilecek her türlü başkaldırıyı bastırmak ve tekelcilerin gönül rahatlığıyla yatırım yapmalarına güvence verecek koşulları yaratmak gereklidir.

Türkiye işçi sınıfı buna boyun eğmekten uzaktır. O, kanı-canı pahasına kazandığı birtakım sınırlı hakları bugünden yarına finans-kapitalin ayakları altına atmaktan, zaten çok kötü olan yaşam koşullarının burjuvazinin yüksek menfaatleri için daha çok kötüleşmesine evet demekten uzaktır. Ama ona *politik iktidar* savaşında ideolojik ve politik öncülük edecek, yeterli güce erişmiş bir komünist partisi henüz oluşma aşamasındadır. Oportünistler bu konumdan giderek uzaklaşmışlar, TKP'nin Leninci kanadı ise bu görevi dolaysız olarak ve tam anlamıyla üstlenebilecek düzeye henüz erişmemiştir.

İşte Türkiye devriminin özgün yanı budur. Faşist cunta bu özgünlüğünün içinde biçimlendi. Cunta, işçi sınıfının son sözünü söylemediği ve tayin edici savaşın yapılmadığı koşullarda işbaşına geldi. İşçi sınıfı ve emekçi halkın bağrında yaşayan potansiyeli dağıtmadan başa geldi. Cunta bunu dağıtmadan iktidara el koymakla avantajını kullanmış oldu. Ama artık bu aynı zamanda

Devamı 14. sayfada

Baştarafı 13. sayfada

onun dezavantajıdır. Onun bu dezavantajını işçi sınıfının, devrimin avantajı olarak kullanmak komünistlerin görevidir.

Faşist cunta Türkiye'yi zayıf halka olmaktan kurtaramayacaktır

Cuntanın işi oldukça zordur.

Birincisi, ekonomik uygulamalar, siyasi baskılar, ordunun bizzat işlediği cinayetler, idamlar, yalnızca ortalığı bastırmaya değil, aynı zamanda cuntanın niteliğini teşhir etmeye yarıyor. Karşı-devrim faşist cuntanın kişiliğinde kaba bir biçimde kendini ortaya koydu. Onu gizleyen tüm burjuva kurumlar atıldı. Bu durum, burjuva illüzyonların geriletici etkisini ortadan kaldıracaktır.

İkincisi, cunta, finans kapitalin göreli olarak daha istikrarlı bir yönetim kurmasını sağlayacak ekonomik ve toplumsal koşulları yaratmada çok ciddi çıkmazlarla karşı karşıyadır. Şu anda alınan borçlarla, balayı dönemi yaşanıyor ama bu balayı uzun ömürlü değildir. Finans kapital yapısal çıkmazlarla karşı karşıyadır. Bugünkü dünya ve Türkiye koşullarında istediği yapısal değişimi geçiremeyecektir.

Üçüncüsü, cunta herşeye rağmen, küçük-burjuvazinin ilk eldeki destekleyici tavrına rağmen, kitle desteğine sahip değildir. Silahları teslim çağrısının havada kalması bunun bir göstergesidir. Her türlü tehdit ve yalvarmaya rağmen teslim edilen silah sayısı 160.000 civarındadır. Türkiye'de 40.000 köy vardır. Bu durumda köy başına 4 silah düşmektedir. Bu sayı yalnızca iki hanede bulunabilecek silah sayısıdır. Bu sonuç cunta açısından bir fiyaskodur.

Sözün kısası faşist cunta zayıf halka Türkiye'yi bu konumundan çıkartamayacaktır. Cunta Dimyat'a pirince giderken evdeki bulgurdan olacaktır. Komünistler bu süreci hızlandıracaklardır. Türkiye devrimci güçleri, Kürt ve Türk halkı, bugüne kadar özümsediği devrimci idealleri, geçmişin deneylerini tahlil ederek, gerçekleştirme yolunu tutacaktır.

Faşist cuntaya karşı savaş liberalizme ve oportünizme karşı savaştan ayrılmaz

Nurten Keskin, Ankara

Faşist cunta, işçi ve emekçilerin sömürüsünü daha da katmerlendirmek için "gereken" herşeyi yapacağını gösterdi.

Bu siyasetten, burjuva basınında bile "hoşnutsuzluk" belirtileri var. Kuşkusuz "bu hoşnutsuzluk", halk sınıflarının hoşnutuzluğundan temelden farklıdır. Burjuvazinin korkusu, toplumda birikmiş olan patlayıcı maddenin "yeterince ustaca" bastırılamaması, devletin, ordunun gerçek yüzünün halkın gözünde açığa çıkmasıdır. Örneğin, 26 Ekim tarihli *Milliyet* ekinin baş sayfasında kıdem tazminatına değiniliyor ve şöyle deniyor: "Bu yasa, yeni saptanmış yüksek bir asgari ücretle birlikte yürürlüğe konulmuş olsaydı, *daha yumuşak bir iniş* (abç) sağlanmış olurdu belki de." (!) Yani, burjuvazinin tartışmaları, "hoşnutsuzluğu", hep işçi ve emekçilerin üzerine nasıl bir "iniş" yapılsın sorusu çevresinde dönüyor. "İniş" yapmak gerektiğinde ise hemfikirler!

Bu bize, liberalizmin uyutma yeteneğini, faşist cunta koşullarında yeniden gösteriyor. Şimdi burjuvazi liberal siyasetini uygulamıyor ama bir kez, liberal homurtular faşist diktatörlüğe yer yer liberal maske işlevi görüyor, ikincisi, bugünkü kadarıyla "yükselen" liberal homurtular, yıllardır beyinlere işlenen liberalizm temelinde, "yasal yollardan, anayasal düzene, demokrasiye dönüş" fikrini aşılıyor. Faşist cuntanın yolunu döşemiş olan liberalizm bugün de, hem cuntayı sevimli gösterme, hem de yine ona karşı savaşın yolunu şaşırtmaya yarıyor.

Bu durumda biz, cuntanın sistemli bir biçimde sergilenmesini liberalizme karşı ideojik savaşım ile birleştirmeliyiz. Lenin, "gericilik üstüne gerçek bir zafer kazanmak için yığınları, onlara gericiliğe karşı savaşın doğası ve amaçları hakkında sahte fikirler veren Kadetlerin ideolojik etkisinden kurtarmalıyız" (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce basım, c.11, s.156) diyor. Biz de bu yoldan proleter hegemonyasını yaşama geçirmeli, proleter değer yargılarını yığınlara benimsetmeliyiz. Cuntayı yenmenin 11 Eylül'e dönmek olmadığını biliyor ve bunun gerçekte yenme olmayacağını söylüyoruz.

Bir önemli nokta da menşevizmin tutumudur. Karşı devrim son kozunu oynadı, oportünizm de gerilemede, özür dilemede son durağa geldi. TKP'nin Sesi, burjuvazinin tiz bir sesine döndü. 24 Ekim'de radyoda, "terör, onun ana yuvası faşist MHP ve koruyucuları" başlıklı bir bildiri yayınladılar. Şimdi bundan aktarmalar yapalım:

"Faşist MHP ve örgütleri, silahlı terör örgütleridir... Faşist Türkeş, Federal Almanya' da silahlı katillerin örgütlerinden, Nazi artıklarını besleyen CİA'dan beslenmiştir. Şüphesiz Türkeş yalnızca dıştan beslenmiyordu. İçte, en gerici, en azgın sermaye çevreleri, Türkeşleri, işçi ve emekçilere, ilericilere, yurtseverlere karşı vurucu bir güç olarak kullanıyorlardı. Bunların kimler olduğunu da *yeri geldiğinde* (?) belgeleriyle, yazılarıyla sözleriyle sergileyeceğiz... Faşist terörcülerin yurdu bir iç savaşın eşiğine sürüklemek, korkunç bir kırıma girişmek için ortaya attığı 'komünistler' ihtilâle hazırlanıyorlar' *yalanlarını*(!) ayyuka çıkaranları, Türünleri, Elverdileri, Bayarları, faşist terörcüleri devletin kilit noktalarına yerleştirenleri, ordunun içine yuvalayanları, hepsini sergileyeceğiz. Bugün her ilericinin, her demokratın, her yurtseverin görevi mahallelerde, fabrikalarda, okullarda, devlet dairelerinde, neredeyse oralarda pusuya yatmış, silahlarını gömmüş, gizlenmiş faşist yuvaları faşist çeteleri açığa çıkarmaktır. Faşist terör yuvalarını açığa çıkartın!"

İşte oportünistler liberal burjuva kuyrukçuluğundan bugünlere geldiler! Tam cuntanın "anarşiyi, terörü önleme" demagojilerinin sergilenmesi gerekirken oportünistler, tersine bu demagojilerin yayılmasına yardım ediyorlar. Cuntaya faşist demeyip, onun "faşist yuvaları açığa çıkarmasını" dilenerek, bu işte herkesi ona yardıma çağırarak, cuntayı aklamış, hatta "anti-faşist" göstermiş oluyorlar. Cunta demagojilerinin parçası olarak MHP'ye "vururken", halkın anti-faşist duygularını sömürürken, oportünistler heyecanlanıp MHP'yi "sergilemeye" koyuluyorlar. Oysa MHP geniş yığınların gözünde açık olduğu için cunta ona "vuruyor".

Oportünistlerin mantığı gerçekte "yaşasın cunta" demeye uzanıyor ama bunu açıkça diyemiyorlar ve ikili bir tutum içinde yalpalıyorlar. Bunun sonucunda TKP'nin oportünistleri aynen burjuva liberallerine benzeme yolunda "ilerliyorlar". Kendilerini bu saflara kabul ettirmek için, yine aynı bildiride "komünistler ihtilâle hazırlanıyorlar" *yalanına* karşı kendilerini aklıyorlar! Doğrusu bu iyi bir hizmettir. Komünist olmadıklarını, ihtilâle hazırlanmadıklarını bu yoldan faşist cuntanın gelmesine yardım ettiklerini kendi ağızlarıyla itiraf ediyorlar!

İşçi sınıfımız ders çıkarıyor, yaşamdaki gelişmelerle, menşevik itiraflarla gerçek komünistlerin propagandası arasındaki uyumu görüyor. Komünistler, faşizme karşı, devrim için en geniş propagandayı, liberallerin "demokrasiye dönüş" aldatmacasına ve menşeviklerin hedef şaşırtan anlayışına karşı savaşla birleştiriyorlar. Devrimci işçi sınıfımız deneyleri, dersleri özümseyerek çok daha dinç, enerjik, önünde durulmaz çıkışlara hazırlanıyor!

Küba devrimi 22 yaşında

Hüseyin Çakır

Küba devrimi, emperyalizmin canevinin yanıbaşında, dünya sosyalizminin ileri müfrezesi olmanın onuruyla, cıvıl cıvıl gelişmesini sürdürüyor. Tüm dünya ilerici insanlığı, Küba devriminin enternasyonalist ışıltılarını yaşamlarında duyuyor. Türkiyeli komünistler, Küba devriminin 22. yıldönümünü çoşkuyla selamlıyor.

22 yıl önce Ocak ayında Küba devrimi zafere ulaştı. Bu devrim, ABD'nin yanıbaşındaki küçük bir yarı-sömürge ülkeyi Amerika kıtasının ilk sosyalist ülkesine dönüştüren yolu başlattı. Bugün Küba Amerika kıtasının kızıl yıldızıdır. Bu konumuyla Küba'nın tüm dünyada dev bir devrimci etkisi vardır.

Batista diktatörlüğünün yıkılmasıyla 5 milyon Kübalının hayatı birdenbire değişti. Güçlükler bitmedi, ama işçi ve köylüler, *kendi diktatörlüklerinin* verdiği güven ve enerjiyle tüm bu güçlükleri aşmaya koyuldular. Emperyalist abluka, karşı-devrimci saldırılar püskürtüldü, devrimci tarım programı işlerliğe kondu, devletleştirmeler gerçekleştirildi..

Kuruculuk burada bitmedi, bitemezdi. Devrim süreci içinde yaşam, devrimin korunmasının ve ilerletilmesinin tek yolunun sosyalizm olduğunu öğretti. Ülke devrimci merkez Sovyetler Birliği'yle kucaklaştı ve giderek devrim sosyalist bir nitelik kazandı.

Böyle bir gelişme, bir yandan, nesnel bir zorunluluktu. Demokratik devrimin kesin zaferi ve halk iktidarının kalıcılığı için sosyalizme açılmak gerekliydi. Öte yandan, devrimin önderlerinin bu gerekliliği görmeleri, kendi siyasal-ideolojik konumlarını geliştirerek devrimi sosyalizme ilerletmeye de önderlik etmeleri, onların gerçek, tutarlı devrimciler olduklarını kanıtladı. Kastro yoldaş, Küba halkının deyimiyle Fidel, 1965'de Küba Komünist Partisi'nin kurulmasına da öncülük etti. Bu, Küba devriminin tarihsel öneme sahip derslerinden biridir.

Fidel yoldaşın önderliğinde gelişen Küba komünist hareketi, yalnızca Küba'da sosyalizmi başarıya götürmekle kalmadı. Hep diri tuttuğu devrimci coşkuyla, devrimci yanaşımla, dünya komünist hareketine katkı yaptı, yeni ruh kattı. Dünya komünist hareketi içinde gelişen reformcu eğilimlere etkisi ölçüsünde devrimci bir engel oluşturdu.

Küba'da sosyalizm kuruculuğu başarıyla sürüyor. Yine doğal olarak birçok engelle karşılaşıyorlar. Emperyalizmin hâlâ önemli bir güce sahip olduğu günümüzde, çeşitli burjuva etkileri kaçınılmaz olarak yayılıyor. Küba komünistleri bu etkileri bürokratik olmayan yollardan, yığınları seferber ederek, sorunları açıkça tartışarak, ideolojik savaş yürüterek kırıyorlar. Bu bakımdan da ders çıkarılması gereken önemli yanlar taşıyorlar.

Küba komünistleri, dünya devrimine yaklaşımlarıyla, proleter enternasyonalizmini uygulayışlarıyla da dünya komünist hareketine önemli bir katkı yapıyorlar. Kübalı devrimci müfrezeler, dünya halklarının savaşlarına aktif katılıyorlar. Küba'da emekçiler bu enternasyonal müfrezelere yazılmak için sırada bekliyorlar, yarışıyorlar. Bu yaklaşımıyla Küba'nın kızıl yıldızı okyanusu aştı, Afrika'da parladı. Fidel yoldaş, bugün yalnız Latin Amerika'da değil, Afrika halkları arasında ve tüm dünyada ilerici insanlığın gözbebeğidir.

Küba komünistleri, Türkiye'ye ilişkin birçok doğruyu ta dünyanın öteki ucundan görebiliyorlar. Bir Kübalı yoldaş, "çok siyasal cinayet oluyor, bu olağan bir durum değil, toplum çalkalanıyor" diyor. Bir başka Kübalı yoldaş, *Türkiye finans kapitalinin kuzu postuna bürünerek, emperyalist amaçlarla Afrika ülkelerine uzandığını* söylüyor. Bizim menşeviklerin Türkiye'de görmediklerini Kübalı komünistler okyanusun ötesinden görüyorlar.

Küba devriminin 22. yıldönümü kutlu olsun!

Türkiye Demokratik Hakları Savunma Komitesi

"TKP'nin Türkiye dışındaki Leninci kadroları faşist cuntayı sergilemek, Türkiye'de faşizme karşı savaşanlara güçlü bir uluslararası destek sağlamak yolunda çok yol aldı. Bu çalışma daha da etkin biçimlerde sürecektir." (12 Eylül Faşist Darbesi ve TKP Eşgüdüm Komitesi Kararları, Bildiri, s.19)

Türkiye Komünist Partisi Eşgüdüm Komitesi 29 Kasım 1980 tarihli bildirisinde 12 Eylül faşist darbesi öncesi Türkiye'nin ortamını şöyle tanımladı: "12 Eylül 1980 öncesinde devrimci durum hızla olgunlaşıyordu. Ülkemiz derin bir ekonomik-toplumsal çöküntü yaşıyordu. İşçi-memur ücretleri sürekli düştü, işsizlik çığ gibi büyüdü. İşbirlikçi tekelci burjuvazinin ülkeyi yönetemezliği daha da derinleşti. Yaşamın her alanında anarşi egemen olmaya başladı. Artan sömürü ve ezgiye sessizce katlanmak istemeyen yığınların hareketliliği yükseldi. Grevler yaygınlaştı. Barikat çarpışmaları, yerel ayaklanmalar ortaya çıktı." (*12 Eylül Faşist Darbesi ve TKP Eşgüdüm Komitesi Kararları*, İşçinin Sesi Yayınları 19, s.12)

Aynı nesnel ortama başka gözlüklerle bakmak zorunda kalan dünya kamuoyunun önemli bir kesimi "aşırı sağ ve aşırı 'sol'un karşılıklı tırmandırdığı bir *terörizm*" görmekteydi. Oportünistler ise "devrimci durum yok, bireysel terör var", "devrimci durum yok, faşist tırmanış var" diyerek hem bu çarpıtmalara ortak, hem de etkileyebildikleri kadarıyla dünya işçi sınıfının Türkiye devrimine destek olabilecek öteki birliklerinin bilincini bulandırmış, elini, kolunu bağlamış oluyordu.

Darbeyi izleyen ilk günlerde generaller bu kafa karışıklıklarından yararlanmasını bildiler. İşçi sınıfına ve Kürt halkına karşı kanlı bir saldırıya geçerken kendilerini dünya kamuoyuna sağa da "sol"a da karşı, "sınıflarüstü", ülkeye dirlik düzenlik getirmekten başka bir amacı olmayan, detant ve barıştan yana "iyi" bir cunta olarak göstermeye çalıştılar. Geçici bir süre başarılı oldular.

TKP'nin Türkiye dışındaki Leninci kadroları, TKP Eşgüdüm Komitesi Üst Bürosu'nun 14 Eylül 1980 tarihli bildirisindeki, "faşist cunta, dünya kamuoyunda büyük bir tepki ve 'faşizme karşı devrim' için güçlü bir kampanya yaratacaktır" (agy, s.15) saptamasını çalışmalarının ana çıkış noktası yaptılar. Yaşamın sağlayabileceği olanakları doğru görmek ve bu yolda bilinçli bir çalışma sürdürmek dünya demokratik kamuoyundaki yanılgıların hızla düzelmesinin yolunu açtı. Türkiye'de işbirlikçi tekelci burjuvazinin yıllardır süren devleti faşistleştirme girişimine karşı verilen savaşıma İngiltere demokratik kamuoyunun desteğini sağlamak için kurulmuş olan Türkiye Demokratik Hakları Savunma Komitesi (TDHSK)'nin çalışmalarına Leninciler omuz verdiler.

Komite, yeni dönemin görevlerini "Türkiye'de faşizmin konsolide olmasını önlemek için faşist cuntanın gerçek yüzünün sergilenmesi ve Türkiye'de emekçi yığınların ve demokratların savaşımına uluslararası destek sağlanması" olarak saptadı. Daha geniş bir örgütlenme ile çalışmaya koyuldu.

Komitenin çalışmalarını ve geçici programını 22 İşçi Partisi ve 2 Avrupa Parlamentosu saylavı, 11 sendikanın lideri, 6 milyondan fazla işçiyi temsil eden 12 sendikanın ulusal, bölgesel ve yerel örgütü, kooperatif hareketi, Büyük Britanya Komünist Partisi, İngiltere barış örgütleri liderleri, Dünya Barış Konseyi Başkanlık Divanı Britanya temsilcileri doğrudan benimsedi.

Londra'daki Türkiye Büyükelçiliği önünde protesto gösterilerinin düzenlendiği günlerde, İngiltere İşçi Sendikaları Konfederasyonu Genel Sekreteri Lionel Murray, Türkiye hükümetine elçilik aracılığıyla yolladığı telgrafta, "uluslararası anlaşmalara uyacağınızı bildiriyorsunuz... Bunlar arasında Türkiye'nin onayladığı ILO sözleşmesi de vardır. Sizi sendikal özgürlüklere tam bir saygı göstermeye çağırıyoruz." diyordu. Demagoji maskesi daha üçüncü günden sıyrılmaya başlamıştı. İngiltere'de 50 kadar ilerici örgütün birlikte oluşturduğu "Liberation" örgütü ise telgrafında cuntayı protesto ediyor ve tutukluların derhal serbest bırakılmasını istiyordu.

Komite üyeleri, İşçi Partisi'nin Eylül ayı sonunda toplanan Ulusal Konferansı'na giderek yüzlerce saylav ve işçi sendikası temsilcisine Türkiye'de faşizmin cunta eliyle tepeden aşağı nasıl yerleştirilmekte olduğunu anlattılar. Sol kanadın lideri Anthony Wedgewood Benn konferansta düzenlenen sendikalar özel toplantısında yaptığı konuşmada, Türkiye'de sendikacılar, işçiler kurşunlanırken tekelci basının buna alkış tutmasının veya suskunlukla geçiştirmesinin büyük bir ikiyüzlülük olduğunu söyledi. İşçi Partisi haftalık yayın organı *Labour Weekly* cuntanın faşist uygulamalarına geniş yer verdi. İşçi Partisi saylavı Eric Heffer'in görüşme isteğini Türkiye Büyükelçisi türlü gerekçelerle erteledi.

TDHSK, Londra, Leeds, Manchester, Sussex, Coventry, Essex şehirlerinde düzenlediği toplantılarda generaller cuntasının gerçek yüzünü belgeleriyle işçilere öğrencilere anlattı.

Komitenin yayın organı *Newsletter* İngilizce ve Almanca olarak 3 ayda 6 sayı toplam yüzbin adet basıldı ve *satıldı*. İngilizce ve Almanca binlerce afiş, rozet tüm Avrupa'ya dağıtıldı. *Haber Bülteni*'nde bir yandan Türkiye'de faşizmin işçilere, emekçilere, Kürt halkına yönelttiği kanlı saldırı sergilenirken, bir yandan da, finans kapitalin detant, barış üzerine söylediği hoş sözlerin arkasına sakladığı yayılma isteğini, savaş hazırlığını, sendikaları devletin uzantısı haline getirme girişimlerini, öğrenci gençliğe uyguladığı baskıları, şovenist-Atatürkçü demagojisini inceleyen özel sayılara yer verildi. Komite haber merkezinin hazırladığı Türkiye Dosyası toplam tirajı 7,5 milyonu bulan gazetelerin yazarlarına, diğer kamuoyu sözcülerine dağıtıldı. Dünya kamuoyunun dikkati Türkiye'deki işkence uygulamalarına çekildi. Uluslararası Af Örgütü 29 Kasım tarihli *Basın Bildirisi* ile işkence iddialarının pek çoğunu kanıtlayabildiğini duyuruyordu. Uluslararası Af Örgütü, sendikalar gazetesi ise Türkiye'de işçilere uygulanan faşist disiplinin belgelerine geniş yer verdi. Günlük gazetelerde cuntanın zorbalıklarına ilişkin haberler daha sık çıkar oldu.

İşçi Partisi saylavı Sid Bidwell, Komite üyelerini İngiltere Parlamentosu'nda bir toplantıya çağırdı. İngiliz basını, BBC, Türkiye'de çıkan günlük gazetelerin Londra muhabirlerinden bazılarının yanı sıra, Komünist Partileri İngiltere örgütleri, sendikalar ve diğer ilerici kuruluşlardan dinleyicilerin de katıldığı toplantıda komite üyeleri generallerin demagojilerini, yerleştirilen rejimin faşist özünü sergilediler, soruları yanıtla-

dılar. Sid Bidwell kapanış konuşmasında "bugün İngiltere işçi sınıfının gündeminde pek çok sorun vardır. Ancak, bu toplantıdan çıkıp örgütlerimize gidelim ve burada dinlediklerimizi anlatalım. Türkiye'de bu barbar rejime karşı savaşanlarla güçlü bir dayanışma örgütlemeyi gündemimizin başında tutalım. İngiltere işçi sınıfının enternasyonalist geleneklerini yaşatalım" diyordu.

TDHSK, İngiltere Türkiyeli Öğrenciler Federasyonu ile birlikte 250,000 üyeli Ulusal Öğrenci Birliği'nin yıllık konferansına katıldı. Burada özel bir toplantı düzenleyerek öğrenci örgütleri temsilcilerinin anti-faşist savaşımında desteğini istedi.

TDHSK, İngiltere'nin yanısıra Almanya, Fransa ve Norveç'de de alt örgütlerini kurarak tüm Avrupa'da hızla örgütleniyor.

TDHSK, bugüne değin yaptığı çalışmaları bir üst düzeye çıkarmak için Leeds' den Londra'ya kadar 10 gün sürecek bir yürüyüş örgütledi. Yürüyüş, Mart'ın ilk yarısında gerçekleşecek ve Londra' da bir miting ile noktalanacak. Yürüyüş yolu üzerindeki büyük sanayi merkezlerinde düzenlenecek toplantılar ile işçilere Türkiye'deki sınıf kardeşlerine yapılan saldırıyı anlatmak ve İngiltere işçi sınıfının Türkiye'de faşizme karşı savaşanlar ile uluslararası dayanışmasını sağlamak amaçlanıyor.

TDHSK'nin geçici bir programı vardır. Bu program, ana olarak şöyledir:

— Askersel yönetimin ve sıkıyönetimin sona erdirilmesi; tutuklulara işkence yapılmasının, keyfi idamların ve öldürmelerin sona erdirilmesi; sendikalar, siyasal partiler, öğrenci ve meslek örgütleri de içinde tüm demokratik örgütlere ve bunları desteklemiş olduğu için tutuklanmış olanlara özgürlük; ulusal baskının sona erdirilmesi; cuntaya karşı savaşım verenlerin desteklenmesi.

— Yayılmacı saldırgan siyasetlerin sona erdirilmesi; Kıbrıs'ın işgalinin sona erdirilmesi; Türkiye'nin NATO'dan çıkması ve tüm NATO üslerinin kapatılması.

— Faşist cuntaya askersel destek, ekonomik yardım verilmemesi; cuntanın ülke dışındaki muhalefete yönelttiği baskılara ortak olunmaması.

Bayan Sarafis'in mektubundan

TDHSK, çok değerli komünist ve anti-faşist savaşçılardan güzel mektuplar aldı. Örneğin, Fransız Komünist Partisi'nden R.J. Longuet yoldaş, Yunanistan iç savaş kahramanı, ELAS Komutanı General Sarafis'in eşi Bayan Sarafis Komite'yi desteklediklerini candan bir dille bildirdiler. Bayan Sarafis mektubunda şöyle diyor:

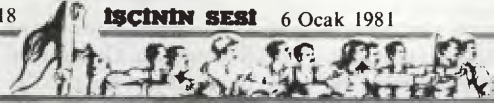
"Öncelikle size küçük bir bağışta bulunmak istiyorum ve size deneyimlerim ölçüsünde yardımcı olmak istiyorum. Bunu Balkan kardeşliğine, Türkiye ve Yunanistan halklarının dostluğuna büyük inancı olan, savaş sırasındaki solkanat Yunanistan Direniş Ordusu ELAS'ın askeri Komutanı General Sarafis'in Britanya doğumlu dul eşi olarak yapıyorum.

"Siyasal tutuklular için güçlü bir kampanyanın ne kadar değerli olabileceğini biliyorum. Bunu kendim Yunan cuntasının yedi yılı süresince yaptım.

"...Eğer size bir yararı olacaksa bu alandaki deneyimimi savaşınıza sunmaya hazırım."

Türkiye Demokratik Hakları Savunma Komitesi'ne katılan kişi ve kuruluşlardan bazıları şöyledir:

ASTMS	Bilimsel, Teknik ve İdarî Memurlar Sendikası, Manchester Şubesi
NUM	Maden İşçileri Sendikası, Derbyshire
NUM	Lancashire
NUM	Yorkshire
NUM	Kent Şubeleri
TGWU	Ulaşım ve Genel İş Sendikası
UCATT	Yapım İşleri Teknisyenleri Sendikası, Kuzey Batı Bölgesi
Hackney Sendikalar Konseyi	
Leeds Sendikalar Konseyi	
Rotherham Sendikalar Konseyi	
Stockport Sendikalar Konseyi	
Colin Barnet,	İşçi Sendikaları Konfederasyonu (TUC) Kuzey Batı Bölgesi Sekreteri
Stan Cole	Birleşik Mühendislik İşçileri Sendikası (AUEW) Ulusal Yürütme Kurulu Üyesi
Lawrence Daly	Güney Galler Bölgesi Maden İşçileri Sendikası (NUM) Genel Başkanı
J. Davidson	Mobilya ve Ağaç İşleri İşçileri Sendikası (FTAT) Kuzey Batı Bölgesi Sekreteri
Beryl Huffinley	Yorkshire ve Humberside Bölgeleri TUC Sekreteri
E.V.Hughes, MBE	TUC Kuzey Batı Bölgesi Başkan Yardımcısı
Alex Kitson	Ulaşım ve Genel İş Sendikası (TGWU) Dünya Barış Konseyi Başkanlık Divanı Üyesi
Mick McGahey	İskoçya Bölgesi Genel Başkanı (NUM)
Allan Sapper	Sinema ve Televizyon Teknisyenleri Birliği (ACTT) ve TUC Uluslararası Seksiyonu Üyesi
Bob Wright	AUEW
Lord Fenner Brockway	
Frank Allaun	saylav
Joe Ashton	saylav
Andrew Bennett	saylav
Sid Bidwell	saylav
Bob Cryer	saylav
Geoffrey Edge	saylav
Fred Evans,	saylav
Martin Flannery	saylav
Les Huckfield	saylav
Bob Hughes	saylav
Roy Hughes	saylav
James Lamond	saylav, Dünya Barış Konseyi Başkan Yardımcısı
Bob Litherland	saylav
Eddie Loyden	saylav
Jim Marshall	saylav
Joan Maynard	saylav
George Morton	saylav
Stan Newens	saylav
Stan Orme	saylav
Jo Richardson	saylav
Ernie Roberts	saylav
Dennis Skinner	saylav
Richard Caborn	Avrupa Konseyi saylavı
Alf Lomas	Avrupa Konseyi saylavı
Mgr. Bruce Kent	Nükleer Silahsızlanma Kampanyası Sekreteri (CND)
Gordon Schaffer	Dünya Barış Konseyi Başkanlık Divanı Üyesi
Arthur Latham	eski saylav
Marion Sarafis	
Robert-Jean Longuet	
William Pomeroy	
İşçi Partisi Ardwick Bölgesi	
Büyük Britanya Komünist Partisi	
KNE Yunanistan Komünist Gençliği (İngiltere Örgütü)	
Portekiz Komünist Partisi (İngiltere Örgütü)	
Manchester Üniversitesi Kıbrıslı Öğrenciler Derneği	
Manchester Üniversitesi Öğrenci Birliği	
Londra Kooperatif Hareketi Siyasal Komitesi	
Bertrand Russell Barış Vakfı	

MUHABİR GURUPLARI

Bu düzenin sahiplerinden hesap soracağız

Değerli Yoldaşlar,
Faşist cunta halkımızda biriken derin öfkenin bilincinde ve ondan ölesiyle korkuyor. Bir örnek: Faşist cunta yıldırma, sindirme hareketlerini "tüm halkı karşıma almayayım" taktiğiyle, sinsice uyguluyor. Tutuklamaları, operasyonları için en "sakin" zamanı, gece saat 12.00'den sonrayı seçiyor. Ama bu kimsenin gözünden kaçmıyor. Son olarak 12 Aralık Cuma gününü 13 Aralık Cumartesi'ne bağlayan gece saat 02.00'de faşist cuntanın askerleri ve polisi 100-150 kişilik sivil bir gurup insanı yaya olarak dipçikleye dipçikleye Fındıkzade semtinden Vatan Caddesi üzerindeki jandarma kışlasına götürdüler. Bunların, devrimci halk çocuklarını bir bir ipe çekmelerinin hesabını bu düzenin sahiplerinden soracağız!

Aktarmak istediğim bir olay da şudur: Geçtiğimiz hafta içinde *Kurtuluş* (KSD) gurubundan bir arkadaşla tartıştım. Dürüst bir devrimci arkadaş. Fakat söyledikleri beni şaşırttı. Birçok konuda menşeviklerle aynı şeyleri söylüyor. "CHP tekelci burjuvazinin partisidir (!) Öteki tüm burjuva partileri gibi, o da halkı kandırmak için, başka kesimlerin de temsilcisiymiş gibi davranmak zorunda. Ama anti-faşist savaşta CHP ile müttefikiz (!) Önümüzdeki aşama demokratik-devrim aşamasıdır. Çünkü Türkiye yarı-sömürge, yarı feodal bir ülkedir. Demokratik devrim savaşında orta burjuvazi (yani tekeldışı-liberal burjuvazi demek istiyormuş) işçi sınıfının sallantılı da olsa müttefikidir. Devrimci durum yoktu, çünkü, 1976 1 Mayıs'ından bu yana yığın eylemlerinin sayısında ve katılımda büyük bir azalma var. Sovyetler Birliği devrimci merkez değildir."

Bu arkadaş konuşmamızda bunları söyledi. Daha başka şeyler de söyledi. Örneğin oportünizme karşı oldukları-nı, *İşçinin Sesi*'nin altı yıl TKP oportünizminin yayılmasına hizme ettiğini söyledi. Oportünizme karşı, *İşçinin Sesi* saflarında, daha doğrusu TKP'ye girerek savaşmaya şiddetle karşı. TKP'nin nesine kanıp girelim ki diyor. Bizi cezbedecek gayrımenkulleri mi var, yoksa, elindeki radyosu için mi girelim, yoksa hiçbir işe yaramayan adına mı aldanalım diyor.

Dilimizin döndüğünce, bu arkadaşa, oportünizm yenilmeden burjuvazinin yenilemeyeceğini ve oportünizmin de ne yazık ki yalnız TKP'mizin yönetim kademelerinde olmadığını, bugün finans-oligarşisinin oluştuğu bir Türkiye'ye yarı sömürge, yarı feodal demenin de oportünizm olduğunu, yani *Kurtuluş*'un içinde de oportünizm olduğunu anlattık.

İstanbul

Burjuvazinin aldatmacaları sökmeyecektir

12 Eylül'de işbaşına gelen faşist cunta, yığınları sindirebilmek ve onları yönetebilmek için her türlü yolu deniyor. En acımasız baskı ve zulmün yanısıra, yoğun bir ideolojik saldırıya da girişmiş durumdadır. Emekçi halkın çeşitli kesimlerini olduğu gibi, geniş kadın yığınlarını da devrim savaşından koparmaya çalışıyor.

Son günlerde televizyonda "Kadınlar için" adlı bir program yayınlanmaya başladı. Bu programda, sözde kadınların sorunlarıyla ilgileniliyor. Bebek bekleyen kadınların sorunlarından, bir bebeğin beslenmesi için ne kadar et, süt, v.s. gerektiğinden dem vuruluyor. Biraz dertleşiliyor, sonra bize dikiş-nakışa boğulmamız öneriliyor. Yani, bize şunu anlatmaya çalışıyorlar: "Sen emekçi ana, fazla düşünme açlığı, yokluğu. Bunların nedenlerine kafa yorma, kurtuluş yolu arama. Bak sana çok güzel bir örgü örneği veriyoruz. Sök eski kazakları, yeni bir paspas yap. O bitince bir de sicimlerden çanta ör"!

Sanıyorlar ki bizi kandırabilirler. Çok yanılıyorlar. Artık o emekçi kadınlar gelecek için kendilerinin söz sahibi olduğunu biliyorlar. Devrim savaşına hazırlanıyorlar.

Biz Leninci kadınlar sabırla, inançla, kararlılıkla çalışıyoruz. Gittiğimiz her yerde iz bırakıyoruz.

Burjuvazinin gerici-faşist propagandasını sergileyelim!

Tüm emekçi kadınların devrim savaşına aktif katılması için örgütlenelim.

Ankara

Baskılar ve menşeviklerin konspirasyon anlayışı

1. İzmir-Gültepe polis karakolunda bir kişiden aldığımız bilgiye göre, 12 Eylül'den sonra Gültepe karakoluna görevli olarak atanan yüzbaşı üç yıldızlı komiserlere "çıkın lan dışarda bekleyin... çocukları" diyormuş. Aynı karakolda görevli komando erleri de, yoğun aramalar canlarına tak deyince, yüzbaşıya isyan etmişler ve görevli komandolar acele görevlerinden alınıp yerine başkaları getirilmiş.

2. Gültepe'de yaşayan bir emekçinin ifadesine göre saat 04.00-05.00 olunca Gültepe şıkır şıkır parlıyormuş. Herkes oturup baskın bekliyormuş. MİT ve polis Gültepe'de Kürt'lerin gerici kesimini muhbir olarak kullanıyormuş.

3. Ege Üniversitesi Fen Fakültesi'nin yemekhanesine öğrenciler bir bildiri asınca, Sıkıyönetim yemekhane sorumlusuna bildiriyi kimin astığını sormuş. Sorumlu görmediğini söylemiş. Bir haftadır içerde, hâlâ bırakmadılar. Daha önce de sınavda slogan atan öğrencileri ihbar etmedikleri için 4 öğretim üyesini içeri almışlar, 4 gün kimseyle görüştürmedikten sonra bırakmışlardı.

4. İzmir-Çamdibi belediyesinde çalışan bir sempatizanın ifadesine göre bölgedeki esnafın üzerine çökmüşler. Bisiklet satan bir esnafın bisikletleri kaldırıma biraz taştığı için adamdan 1500 TL ceza kesmişler. Esnaflardan kesilen cezalar Çamdibi belediyesini zenginleştirme yolundaymış.

5. Menşevikler sürekli olarak tartışmadan kaçıyorlar. Ama kısıldıklarında bize getirdikleri "eleştiri" *cepheyi atlamamız* oluyor. Tartışırken de TKP'li olarak değil de "Birlik-Dayanışmacı" olarak tartıştıklarını sık sık yineliyorlar. Konspirasyon anlayışları! "TKP'nin ideolojik yanlışlarını görüp düzeltmeliyiz" dediğimizde "siz kendinizi partinin üzerinde bir yargı organı olarak mı görüyorsunuz" diyorlar. Bize salık verdikleri kitaplar arasında *Sağ ve Sol Sapmalar Üzerine* var.

Bu kitap üzerine onlara, birkaç söz söyledik. "Sol sapmalar üzerine Lenin'in temel bir yapıtı var: *Sol Komünizm — Bir Çocukluk Hastalığı*. Bunu değil de neden o kitabı salık veriyorsunuz". "Artık tartışacak bir şeyimiz kalmadı" dediler.

İzmir

Devrimci propagandayı sürdürüyoruz

Yoldaşlar,
Faşist diktatörlük ülkemizde toplu kıyımlara, işkencelere hız verdi.

Bizler *İşçinin Sesi* militanları olarak ülkemizdeki yeni durumu açıklamak, eksikliklerimizi görmek ve yeni görevleri belirlemek zorundayız.

Bugüne kadar propagandamızın ana içeriğini devrimci durum ve buna bağlı görevler oluşturuyordu. Bizler yapmış olduğumuz konuşmalarda, tartışmalarda faşizmin, devrimci durumun ikiz kardeşi olduğunu, ülkemizde bir siyasal boşluğun varlığını, bunu biz doldurmazsak, başkalarının dolduracağını anlattık. Ana sorunumuz örgütlenme sorunuydu.

Faşizm-devrim ikileminin doğruluğu şu günkü ortamla kanıtlanmış oldu. Bu kanıt karşısında menşevikler faşizmden söz bile etmiyor hatta darbede ilerici komutanların da bulunduğundan dem vurmaya çalışıyor.

Zonguldak'ta işlerinden alınıp götürülen ve izlerine bile rastlanılmayan birçok işçi olmasına rağmen, hiçbir ilerici örgüt bu durumu gözler önüne serici propaganda yapmıyor. Kimisi köşebaşlarında fısfıs "açık faşizm geldi"

diyor. Kimisi ise açıkça, "bu bir faşizm değil, zaten her cunta faşizm midir?" deyip burjuva demokrasisinin anlatılmasına geçiyor. Öyle ki menşevikler Zonguldak sıkıyönetim komutanı Osman Oğuztürk denilen faşistin demokratlığından dem vurmaya başladılar.

Çalışmalarımızı hızlı ve daha azimli devam ettiriyoruz.

Kahrolsun faşist diktatörlük!

Yaşasın TKP'nin Leninci güçleri!

Zonguldak

Cuntaya karşı nefret birikiyor

İşyerimizde faşist darbeden sonra, işten atılmalar, tutuklamalar, üretimi arttırma girişimleri hızlandı. Bunun yanısıra haklarımız olan temeddû ikramiyelerimizi (8 bin) vermediler, aylıklarımızdan 1500 lira vergi adı altında kestiler. Zaten aldığımız ücretler çok komik, bu durum karşısında yer yer nefret, küfür başgösteriyor.

İşyerimizde Dev-Yol, Kurtuluş, H. Kurtuluşu ve Kitle örgütsel çalışma yapmıyorlar. Bizim menşeviklerde de hiç bir çalışma, örgütlenme yok. Yukarda saydığım guruplardan birçok kişiyle ilişkilerimiz sürüyor. Menşevikleri ise sürekli sıkıştırdığımız halde, bizimle tartışmaktan kaçıyorlar. İçeri düşen menşevikler, bülbül gibi konuşup birçok yoldaşımızı ve kendilerinden olanları da toplattırıyorlar.

Biz kararlıyız, işçileri devrime hazırlayacağız. Fabrikamızı Lenincilerin kalesi yapacağız. Yaşasın devrim! Faşizmi ininde geberteceğiz!

İzmir

Kadınları devrime hazırlayacağız

Konferans kadınların sorunlarının devrim zorunluluğuna bağlanması gerektiğini vurgulamıştı. Şimdi artık kadınların kendi acıları, sorunları, gereksinimleri ve istemleri daha açık ve net biçimde işçi sınıfının ülke çapındaki istemleri ile çakıştı. O halde sorun işçi sınıfının istemlerini iyi anlayabilmek, ülkenin içinde bulunduğu durumu iyi değerlendirebilmek, ajitasyon-propagandamızın hedefini doğru bir biçimde saptayabilmektir.

TKP'nin Leninci kanadı "ya faşizm, ya ileri demokratik halk devrimi ikilemi yapısaldır" demişti. Ülkemizde yaşanan devrimci durumu devrimle değerlendiremezsek finans-kapitalin faşist diktatörlük ile bunalımı tersinden çözmeye gideceğini söylemişti. Yaşam Leninci hareketi doğruladı. Oportünist yönetim devrimci durumun varlığını reddederek görevlerinden kaçtı. Sonuç olarak, sosyal demokrat CHP'nin tarihsel işlevi olan "yığınları pasifize etme" siyaseti oportünistlerimizin bu "paha biçilmez" katkılarıyla başarılı oldu ve bugüne geldik.

Ancak cunta ülkedeki ekonomik bunalımı temelden çözemeyecektir. Yani "bunalım kalıcıdır". Çözmek için elinden geleni yapacaktır. Neler yapacağını görebilmek, cuntanın yüzünü görmekle bağlıdır. Demagojilerini bir yana atarsak, işçi ve emekçi yığınlara yönelmiş baskı ve zulmüyle cuntanın çirkef yüzünü çırılçıplak görürüz.

Faşist diktatörlük tekelci kapitalistlerin kârlarına kâr katmalarına hiç ses çıkarılmasın diye geldiğine göre bu nasıl sağlanacak? İşçi ve emekçi yığınların sömürüsü daha da artırılarak. Bu sömürü yine kadın yığınlarda kendini iki kat hissettirecektir. Erkek işçiye göre daha düşük ücret alan kadın işçiler, çoluk çocuğun karnını doyurmak, akşama sofraya çorba koymak zorunda kalan ev kadınları inim inim inleyecektir. Öyleyse işçi sınıfının önünde duran faşist cuntayı yenme onun da en ivedi sorunudur.

Genel sorunumuz olan ideolojik düzeyin düşüklüğü, kadın militanlar arasında daha da büyüktür. Kadın yığınların devrimci enerjisini değerlendirebilmek, kadınlar arasında güçlü bir ajitasyon, propaganda ile olanaklıdır. Bunun için ideolojik eğitime yeni bir hız vermek gerekiyor.

Ayrıca çok daha iyi, hızlı ve günün koşullarına göre çalışarak, kadınlar arasında yeni yeni kadrolar çıkararak yığın bağlarımızı geliştirmeliyiz.

Cuntayı ülke çapında sergileme platformu olarak *İşçinin Sesi*'ni en geniş katlara ulaştırırken, kadınlar arasındaki dağıtım ağını da daha yaygınlaştırmalıyız.

Üstümüze düşeni yaparak, işçi ve emekçi kadın yığınları devrime hazırlayacağız.

Kahrolsun faşist cunta!

Yaşasın ileri demokratik halk devrimi!

Ankara

Faşist cuntayı yığınlar önünde sergileyelim

Türkiyeli işçilere,

İki aya yakın zamandır, halkımızın üzerine çöreklenmiş, işbirlikçi-tekelci sermayenin son kozu, faşist bir cunta var. Faşist cunta, ülkemizdeki devrimci durumdan karşıdevrimle çıkabilmek, derin ekonomik, toplumsal bunalımı tersinden çözebilmek, gelişen Kürt ulusal hareketini boğmak amacıyla gelmiştir.

Faşist cunta, gazetelerde, radyolarda, bildiri üstüne bildiri yayınlıyor. Ayakta durabilmek için, halkımızın desteğini istiyor. Arkasından çalışma saatlerini haftada 56 saate çıkarmayı düşlüyor, grevde bulunan binlerce işçiyi süngü altında zorla işbaşı yaptırıyor, kıdem tazminatlarını buduyor, enflasyonun %200'e vardığı bu ortamda işçilere %70 oranında zam yapacağını söylüyor. Halkımızı açlığa, yokluğa, sefalete sürüklüyor. İşçileri, demokratları, komünistleri zindanlara atıyor, işkenceyle sakat bırakıyor, kurşunlayarak, asarak öldürüyor. Bugüne kadar 80 binin üstünde tutuklu var. Kışlalar, stadyumlar suçsuz insanlarla dolu.

Kürdistan kan gölüne çevriliyor. Ordunun büyük bir bölümü Kürt halkının üzerine sürülüyor. Van'da, Diyarbakır'da Kürt halkını ezebilme planları yapılıyor, askeri tatbikatlar düzenleniyor. Tekelci sermayenin paşası Evren, halkın karşısına çıkıp miting yapıyor. Halka dönüp "sevgili hemşerilerim" diye sesleniyor. Destek istiyor. Eskişehir'de yaptığı konuşmada dini öne sürerek, "israf etmeyelim, israf dinimizce günahtır, sizler az tüketirseniz sıkıntıdan çabuk çıkarız" diye kemerleri sıkmalarını söylüyor.

Tüm bu yapılanlar, söylenenler, faşist cuntanın gerçek yüzünü gözler önüne seriyor. Türkiye tekelci kapitalistlerinin tek amacı Türkiye'de faşist diktatörlüğü uzun erimli kılmaktır. Fakat bu faşist darbe, ülkemizin toplumsal, ekonomik, yapısal bunalımını çözemeyecektir.

Federal Almanya'daki, devrimci işçiler, demokratlar, komünistler. Önümüzdeki görev faşist cuntanın gerçek yüzünü Avrupa kamuoyuna sergilemek, Türkiye halklarına en geniş desteği sağlamak olmalıdır, olacaktır.

Faşist cunta tankla topla geldi, devrimle,halk devrimiyle tarihin çöplüğüne gidecektir!

Kahrolsun faşist cunta!

Dortmund İMG

Devrim kaçkınlarını tanıyarak doğruyu bulduk

Değerli Yoldaşlar,

Elimize *İşçinin Sesi* gazetesi ilk defa bir arkadaş vasıtasıyla geçti. Özellikle ulusal sorun, devrimci merkez, devrimci durum ve örgütlenme üzerine getirilen çözümler, en önemlisi, devrim kaçkını oportünistlerin teşhiri bizi yakından *İşçinin Sesi*'ni araştırmaya itti.

Kendi aramızda bir okuma gurubu oluşturarak, Yürükoğlu yoldaşın *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye* kitabını okumaya başladık.

Geleceğin proleterleri olarak okuma gurubumuzun adını *Genç Proleterler* olarak saptadık.

Faşizmi ininde gebertece-ğiz!

Kahrolsun sömürgecilik!

Yaşasın devrim!

Genç Proleterler
Almanya

Ordu içindeki baskılar

Tunceli-Hozat'da bulunan 3. Jandarma Er Eğitim Alayı 30 Ağustos'dan önce kaldırılmıştı. Yalnız 4. Jandarma Er Eğitim Taburu orada bırakılmıştı. Bunun nedeni öteki tabur ve bölüklerin devrimci erlerden oluşmasıydı. Devrimcilerin çoğunlukta olduğu bu birliklere, faşistler giremiyorlardı.

Bırakılan 4. Tabur'un başında şimdi bir yüzbaşı bulunuyormuş. Daha yüksek rütbeli subaylar da varmış, fakat bu faşist yüzbaşı istediği gibi davranıyormuş. Kimseye hesap vermiyormuş. Devrimcilere çok kötü davranıyormuş. Bir keresinde 15 kişiyi (ererbaş) bir hendeğe yatırıp, ne biliyorsanız anlatacaksınız demiş. Kimseden ses çıkmayınca, uzun zaman askerleri öylece bekletmiş.

Anlattıklarım orada askerlik yapmış arkadaşlarca aktarılmıştır. Ayrıca 3. Jandarma Er Eğitim Alayı İstanbul'da yeniden kurulacakmış.

Yoldaşça selâmlar.

İstanbul

Faşist cunta halktan korkuyor

Yoldaşlar,

Leninci saflara yeni katıldım. Memur olarak çalıştığım okuldan, yararlı olacağını umduğum bazı haberleri yazmak gerektiğine inanıyorum.

Çalıştığım okulda memurların yaptıkları işlerin niteliği, faşist darbeden sonra değişti. Öyle ki, cuntanın gönderdiği emirleri yerine getirmekten başka birşey yapılamıyor. 1. Ordu Komutanlığı önce, okuldaki memurların, müstahdemlerin, öğretmenlerin ve beklemeli öğrencilerin adresleriyle, kendilerini tanıtan bir yazı istedi. Daha sonra gelen genelgelerle, sınıfların kapılarının ders yaparken açık bırakılmasını, öğretmenlerin ders dışında birşey konuşmamalarını, öğretmenler odasında gazete okunmamasını, politik tartışmalara girilmemesini, her gün okulun kazan dairesine kadar aranmasını, ve tüm memur ve müstahdemlerin çok seri çalışmalarını emretti (!) "Aşırı uçlardan" (!) birine bağlı olduğu bilinen memur, hizmetli ve öğretmenlerin, güvenlik kuvetlerine ihbar edilmesini, gece okulda nöbet tutulmasını (ki, bu her gece, rütbeli bir subay ve bir kaç erle denetleniyor) buyurdu! Ayrıca Lise düzeyindeki okullardan da, bütün öğrencilerin adreslerini ve kimliklerini belirten bir yazı istemiş.

Diğer yandan, silahlı kuvvetler gönderdiği bir yazıyla, "ordumuzun" güçlenmesi için diğer vatandaşların (?) yaptığı gibi, ekonomik yönden yardım yapılmasını "rica" ediyor. Bu yazı genelinde bir zorlama havası taşıyor. (Parababalarının kendi sınıf çıkarlarını koruyan ordularına, yaptıkları milyonluk yardımlar yetmiyor herhalde!)

Son gelen bir yazıyı da aynen aktarıyorum: "1. İşçi-işveren ilişkilerinde işverenlerin, mevcut ortamdan yararlanarak, bilhassa kıdem tazminatı yasası çıktıktan sonra işçilerin işlerine son verdikleri, hakkını aramak isteyenleri de, çeşitli suçlar ileri sürerek güvenlik kuvvetlerine şikayetle, işten çıkarmak gibi yollara tevessül ettikleri hakkında duyumlar alınmaktadır. Bu gibi yanlış uygulamalara, *işçiler arasında huzursuzluğa yol açacağı ve ayrıca işçileri yeni yönetim aleyhine, olumsuz tutum ve davranışlara sevk edeceği için*, (abç) daha ılımlı davranılmasını ve gerektiğinde işverenin uyarılmasını; 2. Ayrıca çeşitli illegal örgüt mensupları faaliyetlerini, lise ve yüksek okullarda düzenlenen ve düzenlenecek spor yarışmaları, müsamere, folklor gösterileri ve benzeri sosyal faaliyetlere katılmak suretiyle, kamufle ederek sürdürmek istedikleri istihbar edilmiştir. Bu durumu önlemek için, okullarda düzenlenecek söz konusu faaliyetlere öğrenciler dışında hiç kimse kabul edilmeyecektir."

Yoldaşlar, gördüğümüz gibi cunta işçi sınıfından, işçi sınıfının öfkesinden korkuyor. Olabildiğince kendini sevimli göstermeye, halk yanlısı bir yönetimmiş gibi davranmaya çalışıyor. Cunta yalnız işçi sınıfından değil, okuldaki 14-15 yaşındaki öğrencilerin adreslerini istemekle, çocuklardan da korktuğunu gösteriyor!

Öte yandan Kırklareli'nin Lüleburgaz ilçesinde 12 Eylül sonrasında 1000'e yakın ilericinin tutuklandığı, köylülerden 13 yaşındaki çoçukların bile alındığı söyleniyor. Fakat gözaltına alınanlara hiçbir şey yapılmadan, serbest bırakılıp, bir süre sonra tekrar alınmışlar. Faşist cunta yine korkuyor, halkın öfkesinden, tepkisinden korkuyor. Gözaltına alınan ilericilerin ailelerinin psikolojik durumlarını da göz önüne alarak, önce tutukluyor, sonra serbest bırakıyor. Anne ve babalarda "nasıl olsa işkence yapılmıyor" imajını yaratarak, sonra tekrar gözaltına alıyor.

Devrimci selamlar.

İstanbul

Baskılar devrime inancımızı güçlendiriyor

Değerli Yoldaşlar,

Faşist diktatörlük içinde bulunduğumuz bu dönemde, mücadelenin önemini daha iyi kavradık.

Bize mücadelenin önemini kavratan nedenler, Türkiye'nin içinde bulunduğu ekonomik ve toplumsal bunalım, burjuvazinin tüm halkı özveriye zorlaması ve baskılar, zulümler, sıkıyönetimlerdir.

Biz tüm sorunlarımızın çözümünün ve kurtuluşumuzun ileri demokratik halk devrimi ile olacağına inandık. Bu yolda sonuna kadar mücadele edeceğiz.

Devrimci selamlar,

İstanbul, Bayrampaşa

Deneyimler devrim gerekliliğini öğretiyor

12 Eylül faşist darbesinden sonra, Türkiye emekçi halkı ve onun devrimci gençliği üzerindeki baskılar gittikçe yoğunlaşıyor. Okullar kışlaya çevrildi. Süngülerin gölgesinde eğitim yapılıyor. Askerler istedikleri zaman sınıflara giriyorlar. Öğrenciler üzerinde psikolojik bir baskı kurmaya çabalıyorlar. Kız öğrencileri rahatsız edecek derecede hareketlerde bulunuyorlar. İstedikleri öğrenciyi dipçikliyorlar. Geçenlerde koridorda iki öğrenciyi feci şekilde dipçikleyerek, yerlerde sürüklediler. Bu duruma oportünist öğretmenler seyirci kalırken, yalnızca Leninci bir öğretmen duruma müdahele ederek öğrencileri askerlerin elinden kurtarmaya çabaladı. Askerler geri adım atmak zorunda kaldılar.

Okul kitlesi bu olayların gelişimiyle birlikte, cuntanın faşist karakterini daha yakından, kendi deneyimleriyle, yaşayarak öğreniyor. Faşist cuntaya karşı bileniyor. Okulumuz iki haftadır, 40-50 asker ve birkaç polisle birlikte basılıyor, didik didik aranıyor. Kız öğrencileri aramak için kadın polisler de aramada hazır bulunuyorlar. Öğretmenlerin üzerleri de aranıyor. Bu aramalar sırasında üzerinde bildiri bulunan bir kız öğrenci göz altına alındı. Bu kız öğrenciden okuldaki arkadaşları henüz bir haber alamadılar.

Kahrolsun faşist cunta!

Yaşasın devrim!

İstanbul